

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

38. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

23. ZÁŘÍ 2001

Z obsahu:

**Hospodin, Nejvyšší,
je velký Král
nad celou zemí**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
5. 9. 2001
- strana 2 -

**Satanův dým
v Pánově domě**

...ale zbav nás od Zlého.
Interview
s P. Gabrielem Amorthem
- strana 4 -

Adorace, zdroj radosti

Prof. Dr. Anton Ziegenaus,
homilie z úvodní
bohoslužby na kongresu
Radost z víry
ve Fuldě 8. 6. 2001
- strana 6 -

**Katolická církev
v Kazachstánu**

- strana 8 -

**Proti Bohu a proti
přirozenosti**

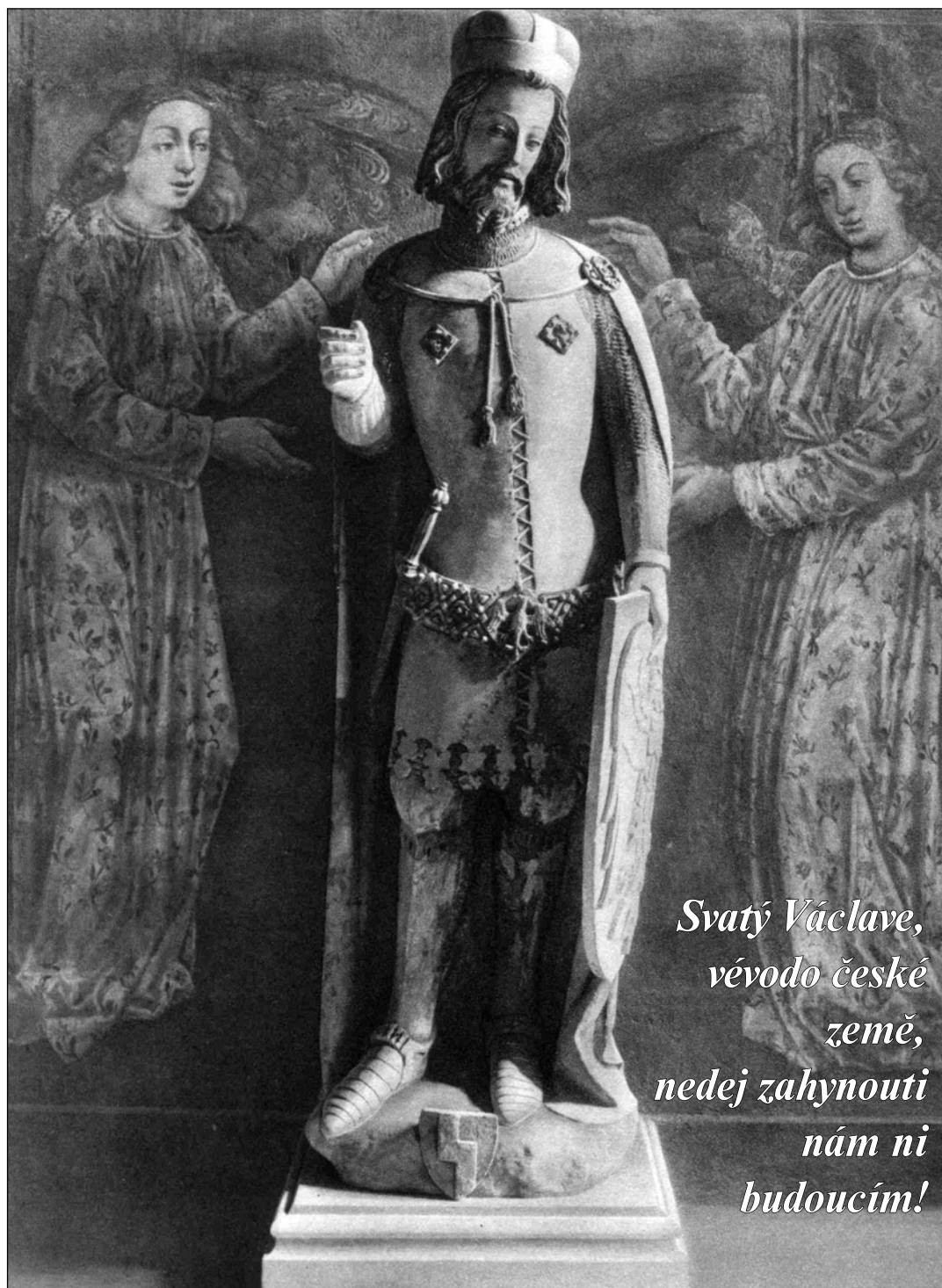
- strana 9 -

**Rodina je domácí
církví**

Pastýřský list
olomouckého arcibiskupa
Mons. Jana Graubnera
- strana 10 -

**Evropa se srůstá,
ale jak?**

Kardinál Meisner na
5. mezinárodním kongresu
Renovabis 1. 9. 2001
- strana 13 -

*Svatý Václave,
vévodo české
země,
nedej zahynouti
nám ni
budoucím!*

Hospodin, Nejvyšší, je velký Král nad celou zemí

Hospodin, Nejvyšší, je velký král nad celou zemí. Tento úvodní pozdrav se opakuje v různých tóninách v celém žalmu 46, který jsme právě slyšeli. Má charakter hymnu ke cti Hospodina, nejvyššího Pána vesmíru a dějin. Bůh je králem celého světa... Bůh vládne národům (vv. 8-9).

Tento hymnus Hospodinu, králi světa a lidstva, podobně jako jiné podobné texty obsažené v Žaltáři (srov. Ž 92,95-98), předpokládá slavnostní liturgickou atmosféru. Jsme tedy v duchovním srdci izraelských chval, které vystupují k nebi z chrámu, místa, kde se nekonečný a věčný Bůh odhaluje a setkává se svým lidem.

Budeme sledovat tento zpěv radostné chvály v jeho základních momentech podobných dvěma vlnám, které postupují směrem k mořskému břehu. Liší se způsobem, jakým hodnotí vztahy mezi Izraelem a národy. V první části žalmu je tímto vztahem nadvláda: *Bůh nám podrobuje národy, klade nám k nohám pohany (v 4);*

v druhé části naopak jsou vztahy ve znamení družnosti: *Knížata národů se přidružují k lidu Abraháмова Boha (v. 10).* Je zde patrný velký pokrok.

Hospodin a jeho vyvolený lid

V první části (srov. vv. 2-6) se říká: *Všechny národy, tleskejte rukama, jásejte Bohu radostným hlasem (v. 2).* V centru tohoto slavnostního aplausu je velkolepá postava nejvyššího Pána, kterému jsou uděleny tři oslavné tituly: *nejvyšší, veliký, hrozný (v. 3).* Ony oslavují božskou transcendenci, absolutní primát v bytí, všemohoucnost. Také zmrtnýchvstalý Kristus zvolá: *Dána je mi veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28,18).*

V rámci univerzální božské vlády nad všemi národy země (srov. v. 4) vidí pro-

sebník její zvláštní přítomnost v Izraeli, národu božského vyvolení, *miláčkoví*, nejvzácnějším a drahým dědictvím Hospodina (srov. v. 5). Izrael se tedy cítí být předmětem zvláštní Boží lásky, která se zjevuje ve vítězství dobytém nad nepřátelskými národy. Během bitvy zajišťovala izraelským oddílům Boží pomoc přítomnost archy

úmluvy, po vítězství archa vystupovala na horu Sión (srov. Ž 67,19) a všichni provolávali: *Bůh vystupuje za jáсотu, Hospodin za zvuku polnice (Ž 46,6).*

Před trůnem krále pokoje a lásky

Druhá část žalmu (srov. vv. 7-10) se otevírá jinou vlnou chvály a slavnostního zpěvu: *Zpívejte Bohu, zpívejte, zpívejte našemu králi, zpívejte.* Také nyní se prosebník sklání před Hospodinem, který sedí na trůně v plnosti svého královského majestátu (srov. v. 9). Tento královský trůn se nazývá *svatý*, protože hříšný a omezený člověk se k němu nemůže přiblížit. Ale nebeský trůn je také archou úmluvy přítomnou v nejposvátnějším prostoru siónského chrámu. Tím způsobem Bůh vzdálený a transcendentní, svatý a nekonečný, se stává blízkým svým tvorům a přizpůsobuje se prostoru a času (srov. 1 Kr 8,27.30).

„Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20) Tato jistota, drazí přátelé a drahé sestry, provázela církev po dva tisíce let a byla v našich srdcích znovu oživena oslavami Jubilea. Právě z této Kristovy přítomnosti musíme načerpat nové nasazení pro křesťanský způsob života, ba učinit z ní inspirující sílu našeho putování. U vědomí této přítomnosti Vzkříšeného mezi námi si dnes klademe otázku, kterou slyšel Petr v Jeruzalémě: „Co máme dělat?“ (Sk 2,37)

Tuto otázku si klademe s důvěryplným optimismem, i když nechceme podceňovat existující problémy. Jistě se nepoddáváme svůdné a naivní představě, že velké výzvy naší doby by mohla vyřešit nějaká magická formulka. Ne, nespasí nás nějaká formulka, nýbrž Osoba a jistota, kterou nám vnuká: Já jsem s vámi!

Jan Pavel II.: *Novo millennio ineunte*, 29

ŽALM 46

Všechny národy, tleskejte rukama, jásejte Bohu radostným hlasem, protože Hospodin je vznešený, hrozný, je to veliký král nad celou zemí.

Bůh se vznáší za jáсотu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub. Zpívejte Bohu, zpívejte, zpívejte našemu králi, zpívejte!

Protože Bůh je králem celého světa, zpívejte mu chvalozpěv! Bůh vládne národům, Bůh zasedá na svém svatém trůnu.

Žalm končí náladou, která překvapuje svou univerzalistickou otevřeností: *Knížata národů se přidružují k lidu Abraháмова Boha (v. 10).* Vrací se k Abrahámovi, patriarchovi, který je u kořenů nejen Izraele, ale také jiných národů. Vyvolenému národu, který z něho vzešel, je svěřeno poslání, aby obrátil k Hospodinu všechny národy a všechny kultury, protože ON je Bůh všeho lidstva. Od východu i od západu se všichni shromáždí na Siónu, aby se setkali s králem pokoje a lásky, jednoty a bratrství (srov. Mt 8,11). Jak doufal prorok Izaiáš, národy navzájem zneprátelené přijmou pozvání, aby odhodily na zem zbraně a žily pospolu pod jedinou božskou svrchovaností, pod vládou, která se řídí spravedlností a pokojem (Iz 2,2-5). Oči všech se upřou k novému Jeruzalému, kde se Hospodin *vznáší*, aby se zjevil ve slávě svého božství. Bude zde shromážděno *nesmírné množství, které nikdo nedokáže spočítat, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků. Všichni budou volat velkým hlasem: Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi (Zj 7, 9.10).*

Bolletino Vaticano
5. 9. 2001

Nejjistější investice

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům

Nemůžeš se zbavit pocitu, že máš stále naspěch, že tě i v tento sváteční den čeká spousta úkolů? Když už jdeš okolo, dopřej si chvíli oddechu a zastav se. Ježíš se právě chystá vyprávět neobvyklý příběh z prostředí, které je ti velmi blízké. Tomu příběhu neschází ani nádech humoru. Začni se do dnešních čtení a přijmi těch několik moudrých slov.

Ti, kteří dnes především obklopili Mistra, patří zřejmě do světa podnikání. Je to svět lidí, kteří zcela zasvětili svůj život vytrvalému úsilí o zajištění rostoucího zisku a stále lepšího postavení. Zákony tohoto prostředí jsou neúprosné. Každá chyba či selhání může znamenat pád. Aby jim Ježíš přiblížil své slovo, představuje jim obraz z jejich vlastního prostředí.

Před bohatým podnikatelem stojí jeho podřízený, který nesplnil očekávání. Neobstál v konkurenci. Ti, kteří mu nepřáli jeho postavení, se přičinili, aby urychlili jeho pád. Neúspěšný správce zná pravidla hry a ví, co ho čeká. Pohotově vyhodnocuje svou situaci. Cítí se neschopen jiné práce, ale nade všechno se bojí hanby. Potřebuje rychle získat nové spojence. Jeho vynalézavost jej zřejmě neopustila. Když výrazně ulehčí pánovým dlužníkům jejich břemeno, jistě ho nenechají na holičkách. Jedná rychle, dokud je čas. Takovou pohotovost a vynalézavost ocení překvapivě i jeho nadřízený, i když mu správce právě tím způsobuje určitou škodu.

To, co nám chce Pán postavit před oči, není správcova nepoctivost, ale vynalézavá prozíravost. Ve světě pozemských hodnot, ve kterém se správce pohybuje, osvědčil znovu svou cílevědomost a schopnost překonat původně bezvýhodnou situaci, do které se dostal vlastní vinou. Jeho nápad mu možná vrátí zpět ztracenou pozici. Jak houževnatí a vynalézaví jsou synové tohoto světa! Překvapilo tě, že Pán je neodsuzuje? Chce ti ukázat, že moudřejší, než odsuzovat – je hledat stejně obezřetně v lidských činech jejich kladné stránky a vytěžit z nich pravou moudrost ve svůj prospěch.

Než odsoudíš své podnikavé známé, pro které se stal majetek jedinou hodnotou, máš podle Pánova doporučení posoudit, zda tvoje úsilí o **nehynoucí poklad** snese srovnání s jejich neúnavnou podnikavostí. Vidina mamonu probudila všechny jejich tvůrčí síly, jejich houževnatost i prozíravost. Podřídili svým cílům úplně všechno. Jejich idol jim nedopřeje nikdy oddechu. Všechny tyto vlastnosti a síly

však pocházejí od Boha a byly dány i tobě. Oni je rozvinuli velmi účinně a úspěšně, i když jdou za klamným cílem. Ale ruku na srdce, myslíš, že ty jsi na tom lépe než oni? Tvé neštěstí je v tom, že nevidíš a neceníš svůj nevyčísitelný poklad tak jednoznačně, jak to oni činí se svým. Tvá pozornost i tvé hřivny jsou často povážlivě rozděleny. Tvé zasvěcení Boží věci mělo být tak bezvýhradné, jak oni důsledně slouží svému zisku. Ale tvé srdce je rozděleno mezi dva pány.

Jen příznivec po pravdě Ježíši i sobě, že jsi tak promarnil více duchovního jmění, než můžeš tušit. To, co vůbec nejsi schopen vyčíslit, jsou škody, které tvůj hříšný způsob života způsobil a možná dále působí tvým bližním. Tvůj Pán měl dávno všechny důvody, aby tě zbavil tvého správcovství. Ale mnohem větší než tvůj nebetyčný dluh je jeho milosrdná láska.

Ten vtipný nápad podvodného správce ti předkládá jako podnět a nedocenitelnou šanci: nejjvhodnější způsob, jak kompenzovat svůj vlastní dluh, je ulehčovat druhým jejich dlužné břímě. Není pokladu, který by měl větší cenu než věčné společenství s Bohem. Nedej se zahanbit úsilím těch, jejichž bohatstvím je pouze světský mamon. Soustřed se od nynějška na svůj cílový poklad nerozpolceným srdcem a nerozdělenou vůlí.

Poděkuj Pánu z celého srdce za jeho shovívavost i za dnešní cennou a včasnou radu a rozhlédni se rychle kolem sebe. Vyhledej ty, pro které tvá hmotná pomoc v jejich skličující bídě může být předtuchou dobroty nebeského Otce.

Vyhledej i jiné, kteří jsou v ještě těžší nouzi srdce či ducha. Vzpomeň i na ty, kteří čekají »ve vězení«, až po splacení svých dluhů budou moci vstoupit do nebeské slávy. Pomáhej splácet dluhy, kde můžeš, je to ta nejjistější investice, která se bezpečně zúročí a není ohrožena žádným bankrotem. Boží ekonomika je mnohem důležitější než tržní vztahy synů tohoto světa. Vždyť radost těch, kterým svým vynalézavým úsilím dopomůžeš, aby patřili na Otce tváří v tvář, by byla neúplná, kdyby se spolu s nimi nemohl radovat i jejich dobrodinec.

Tvůj Pán a Mistr, kolem kterého jsi dnes neprošel nevšímavě, *se stal chudý, ač byl bohatý; abys ty zbohatl z jeho chudoby*⁽¹⁾. *Slabého zdvihá z prachu, ze smetiště povyšuje chudého, aby ho posadil vedle knížat*⁽²⁾. To je královská cesta, na kterou zve i tebe.

Jak dlouho budeš váhat, *koho si zamilovat a ke komu se přidat?*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ zpěv před evangeliem (2 Kor 8,9)

⁽²⁾ resp. žalm 113

Liturgická čtení

1. čtení – Am 8,4-7

Slyšte to vy, kteří šlapete po nuzném, utlačujete chudáky země!

Říkáte: „Kdypak už bude po slavnosti novoluní, abychom mohli prodávat obilí, kdypak již bude po sobotě, abychom mohli otevřít sýpky, zmenšovat míru, zvyšovat cenu, užívat podvodných vah, chudáka kupovat za peníze, nuzáka za pár opáneků? I nejhorší obilí prodáme.“ Při chloubě Jakubově Hospodin přísahal: „Navěky nezapomenu na žádný jejich skutek!“

2. čtení 1 – Tim 2,1-8

První věc, ke které vybízím, je tato: ať se konají modlitby prosebné, přimluvné i děkonné za všechny lidi, za krále a všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.

Je totiž jenom jediný Bůh a jenom jediný prostředník mezi Bohem a lidmi: člověk Kristus Ježíš, který vydal sám sebe jako výkupné za všechny. To bylo zjeveno ve svůj čas; a já jsem byl ustanoven za hlasatele toho a za apoštola – to mluvím pravdu a nelžu – za učitele víry a pravdy mezi pohany.

Přeji si tedy toto: všude se mají muži modlit tak, že budou zvedat čisté ruce bez hněvu a sváru.

Evangelium – Lk 16,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Byl jeden bohatý člověk a ten měl správce, kterého obvinili, že prý zpronevěruje jeho majetek. Zavolal ho a řekl mu: ‚Co to o tobě slyším? Slož účty ze svého správcovství! Správcem už dál být nemůžeš.‘

Správce si řekl: ‚Co si počnu, když mě můj pán zbavuje správcovství? Kopat neumím, žebrat se stydím. Už vím, co udělám, aby mě lidé přijali k sobě do domu, až budu zbaven správcovství.‘

Zavolal si dlužníky svého pána, každého zvlášť, a zeptal se prvního: ‚Kolik jsi mému pánovi dlužen?‘ Odpověděl: ‚Sto věder oleje.‘ Řekl

Pokračování na str. 9

Satanův dým v Pánově domě

...ale zbav nás od Zlého. Interview s P. Gabrielem Amorthem

Bude tomu příští rok o slavnosti sv. Petra a Pavla 30 let, co papež Pavel VI. hovořil o úhlavním Božím nepříteli: »Trhlinou pronikl do Církve Satanův dým.« A dnes? Dnes se tento dým šíří v prostorách, o kterých se mimo vši pochybnost věřilo...

Bylo to 29. června 1972 o slavnosti sv. Petra a Pavla, kteří zanesli světlo evangelia daleko na Západ. A o tomto svátku onen nástupce apoštola Petra, který přijal Pavlovo jméno, vyslovil dramatické varování. Pavel VI. hovořil o úhlavním nepříteli Boha i všech lidí, který se nazývá Satan: »Trhlinou pronikl do Církve Satanův dým,« znělo trpké a alarmující konstatování, které vyvolalo u mnoha lidí a vůbec v katolickém světě překvapení a zděšení.

A dnes, takřka po třiceti letech? Byl tento dým vytlačen, nebo zasáhl ještě jiné prostory? Chtěli bychom to přesně vědět. A kdo by mohl naši zvědavost uspokojit lépe než ten, který má den co den co do činění s ďáblem? Jedná se o slavného exorcistu P. Gabriela Amortha, zakladatele mezinárodního sdružení exorcistů. Jiným důvodem je, že 15. května bylo schváleno italské znění nového rituálu exorcismů, který nyní po schválení Kongregací pro kult a svátosti nabývá definitivní platnost. Představuje tento nový rituál skutečně novou, účinnější zbraň pro boj s úhlavním nepřitelem, aby dým Satanův, pokud ještě nebyl přemožen, byl definitivně zažehnan?

Dejme slovo P. Amorthovi, který nám bude vyprávět, že tisíciletí starý boj zuří divočeji než kdykoliv dříve. A že tento boj se odehrává především uvnitř Církve..., ba že tento dým se dokonce rozšířil do prostor, o kterých se nade vši pochybnost věřilo, že ho zůstanou uchráněny.

P. Amorth, italský překlad nového rituálu pro exorcismy byl konečně dokončen.

GABRIEL AMORTH: Ano, je dokončen. V minulém roce

jej ještě italská biskupská konference odmítla, protože při překladu z latiny došlo k mnoha chybám. A my exorcisté, kteří ho musíme používat, měli jsme při tom příležitost poukázat na

to, že v mnoha bodech s rituálem nejsme srozuměni. Výchozí latinský text zůstává přitom nezměněn. A tak netrpělivě očekávaný rituál se projevil jako výsměch. I když se to zdá neuvěřitelné, přichází jako »had«, který by nám dokonce mohl zabráňovat v boji s ďáblem.

To je závažné obvinění. Co tím míníte?

AMORTH: Uvedu vám jen dva příklady. Příklady, při kterých se ježí vlasy. V bodě 15 je řeč o prokletí, o utrpení, jehož původcem nebo inspirátorem je Zlý. K tomu může docházet různým způsobem: skrze zaklínání, učarování, zlý pohled, voodoo, macumbu. Římský rituál vysvětloval, jak si v takových případech počínat. Nový rituál naopak kategoricky prohlašuje, že v takových případech je zakázáno použít exorcismus. To je absurdní. Zaklínání je příčinou velké části posedlostí a utrpení způsobeného ďáblem: přinejmenším 90%. Nyní to však vypadá, jako by exorcisté dostali zákaz výkonu svého povolání. V bodě 16 naopak je slav-

nostně prohlášeno, že k exorcismu se nesmí přistoupit, dokud není absolutní jistota o přítomnosti ďábla. Tato formulace je přímo mistrovské dílo nezodpovědnosti, protože jistotu, že člověk je posedlý ďáblem, získá-

váme teprve skrze exorcismus. Mimo to tvůrci neopomenuli dostat se do rozporu s Katechismem katolické církve, který jasně říká, že exorcismu je třeba použít jak k vyhnání samotného ďábla, tak k osvobození od jeho vlivu. V tomto druhém případě se nikdy nejedná o ďáblu přítomnost, nýbrž jen o jeho vliv. Tvrzení obsažená v novém rituálu jsou nadmíru škodlivá a jsou výsledkem neznalosti a nezkušenosti.

Není to tedy dílo expertů?

AMORTH: Určitě ne. V tomto desetiletí pracovaly na rituálu dvě komise: kardinálská, měla sestavit *Prenotanda*, tedy úvodní pokyny, a druhá, která byla odpovědná za modlitby.

Mohu vás bezpečně ujistit, že nikdo z členů těchto komisí nikdy neprováděl exorcismus, neúčastnil se ho a nemá vůbec

představu, co exorcismus vlastně je. To je základní vina tohoto rituálu. Nikdo z těch osob, které na něm pracovaly, se nevyzná v exorcismech.

Jak je to možné?

AMORTH: Nás exorcistů se nikdo neptal, ani nás nepřizval. Naopak, návrhy, které jsme předložili, byly přijaty jen s odporem. Není to paradox? Chcete slyšet celou historii?

Přirozeně.

AMORTH: Když byly postupně přepracovány různé části rituálu tak, jak to požadoval II. vatikánský koncil, očekávali jsme my exorcisté, že přijde na řadu i kapitola XII. o rituálu exorcismů. Ale zřejmě to nikdo nepokládal za důležité téma, protože léta plynula a nic se nedělo. Náhle se 9. června 1990 objevil *ad interim* rituál na zkoušku. Bylo to pro nás doslova překvapení, protože nikdo ho s námi vůbec nekonzultoval, ačkoliv jsme již před drahným časem připravili požadavky pro revizi rituálu. Požadovali jsme přepracování modliteb, zavedení vzývání Matky Boží, která zcela chyběla. Mimoto bylo podle nás důležité, aby bylo vytvořeno více specifikovaných modliteb »na míru«. Ale nedostali jsme ani jednu příležitost, abychom své prosby předložili. Nedali jsme se však odradit. Konečně nám byl text předložen. Protože prefekt Kongregace pro bohoslužby a svátosti kardinál Eduardo Martínez Somalo v průvodním dopisu vyzval biskupské konference, aby »v průběhu dvou let shromáždily rady a návrhy kněží«, kteří se zabývají exorcismem, dali jsme se do práce. Shromáždil jsem 18 nejzkušenějších exorcistů a intenzivně jsme se textem zabývali. První část, která uvádí základy exorcismu podle evangelia, se nám ihned líbila. Stejně tak biblicko-teologický aspekt, kterému jistě nechyběla kompetence. Proti rituálu z roku 1614,

kteřý vznikl za papeže Pavla V., byl to nový díl. I když tehdy nebylo nutné upozorňovat na tyto principy, dnes je to nezbytné.

Když jsme se však pak začali zabývat praktickou částí, která předpokládá určité znalosti a zkušenost v oboru, byli jsme více než překvapeni, když jsme konstatovali, že autoři o tom nemají nejmenšího tušení. Prošli jsme článek po článku a sdělili jsme své názory všem zúčastněným: Kongregaci pro obřady a svátosti, Kongregaci pro nauku víry a biskupským konferencím. Jedna kopie byla předložena i Svatému otci.

Co se stalo s vašimi podněty?

AMORTH: Vůbec nic, ale naprosto nic z toho nebylo použito. Orientovali jsme se na *Lumen gentium*, kde se o Církvi hovoří jako o Božím lidu. V oddíle 28. se hovoří o spolupráci kněží a biskupů, v 37. se výslovně říká, že je třeba se radit s laiky, kteří mají »odpovídající znalosti, kompetenci a významné postavení a kteří mají možnost, zájem i povinnost vyjádřit své mínění ku prospěchu Církve«. A právě toto byl náš případ. Ale my jsme žili v naivním přesvědčení, že doporučení 2. vatikánského koncilu pronikla až k římským kongregacím. Sekretář kongregace pro bohoslužbu a svátosti napsal zprávu kardinálské ko-

Michelangelo:
Poslední soud, detail

misi, že pro něho jsou partnery pouze biskupové.

Znamená to, že nový rituál vám v boji proti ďáblu vůbec nepomáhá?

AMORTH: Ano. Bylo rozhodnuto, že dostaneme zbraň, která není nabitá. Účinné modlitby byly vyškrtнутy, modlitby, které od 12. století byly k tomu určeny, a místo nich byly vytvořeny nové, které jsou zcela neúčinné. Ale pak nám přece jen hodili záchrannou kotvu.

Jakou?

AMORTH: Nový prefekt kongregace pro bohoslužby a svátosti kardinál Jorge Medina dal k rituálu připojit *Notifica*. V nich se hovoří, že exorcisté nejsou zavázáni používat jen nový rituál, nýbrž pokud chtějí, mohou po dohodě se svým biskupem sáhnout i ke starému rituálu. Biskupové pak musí požádat o povolení Kongregaci, která je ovšem, jak píše kardinál, »mileráda udělit«.

Zvláštní formulace...

AMORTH: Víte, odkud pochází? Je to pokus, který podstoupili kardinál Ratzinger a nikdo menší než kardinál Medina. Chtěli vložit do nového rituálu paragraf 38, který opravňuje exorcisty k použití starého rituálu. Jednalo se bez pochyby o manévr *in extremis*, aby se předešlo větším chybám, které nový rituál obsahuje. Ale pokus obou kardinálů ztroskotal na

ostatních kardinálech. Proto kardinál Medina, který pochopil, co je tu ve hře, rozhodl vytvořit tuto záchrannou kotvu a sám připojil dotyčnou *Notifica*.

Jak se dívají na exorcisty uvnitř dnešní církve?

AMORTH: Všeobecně se s námi nakládá špatně. Naši kněžští kolegové, kteří byli pověřeni tímto choulostivým úkolem, bývají považováni za pomatené a exaltované. Dokonce samotní biskupové, kteří je jmenovali, je často snášejí jen s námahou a jako z nouze.

Uspořádali jsme v blízkosti Říma mezinárodní kongres exorcistů a prosili jsme, abychom mohli být přijati papežem. Abychom mu ušetřili námahu připojovat k programu audiencí ještě jednu další, prosili jsme prostě o to, abychom byli přijati při veřejné střednění audienci na náměstí Svatého Petra. Ani jsme nežádali, aby nás zvláště jmenovitě pozdravil. Ale v den před audiencí nám oznámil Mons. Paolo de Nicolò, i když mu to bylo zřejmě nepříjemné a bylo vidět, že to není jeho rozhodnutí, že nebudeme k audienci připuštěni. 150 exorcistů z pěti kontinentů, kněží, které jejich biskupové jmenovali v souladu s církevním právem, tedy kněží modlitby a vysokého vzdělání a nejlepší pověsti, opravdu to nejlepší, co může dát klérus k dispozici, byli prostě vyhozeni z účasti na veřejné papežské audienci. Dr. Nicolò mi řekl: »Přirozeně vám slibuji, že dostanete list, kde budou vysvětleny důvody tohoto rozhodnutí.« Mezitím uplynulo 5 let a na dopis dodnes jen čekám.

Přirozeně že to nebyl Jan Pavel II., kdo nás odmítl. Ale že bylo zakázáno 150 kněžím účastnit se veřejné papežské audiencie na náměstí Svatého Petra, ukazuje, kolik balvanů se háže exorcistům do cesty uvnitř církve, jak zle se na ně dívá řada církevních autorit.

(Dokončení příště)

PIUS XII. ORGANIZOVAL POMOC ŽIDŮM, ZATÍMCO USA A VELKÁ BRITÁNIE NEREAGOVALY

Italský deník *Corriere della Sera* po prozkoumání amerických tajných dokumentů z doby druhé světové války uveřejnil zprávu, že podle těchto dokladů z Office of Strategic Services (OSS), předchůdce dnešní CIA, Pius XII. organizoval konkrétní pomoc Židům ihned, jakmile se dověděl o jejich pronásledování, zatímco USA a Velká Británie na situaci vůbec nereagovaly.

Z dokumentů vyplývá, že britský premiér W. Churchill a americký prezident Franklin D. Roosevelt měli již od listopadu 1941 doklady o počínajícím vyhlazování Židů nacisty. Tyto zprávy byly potvrzeny 22. ledna 1942 bezprostředně po konferenci ve Wannsee. V srpnu 1942 informoval židovský funkcionář Gerhard Riegner jak Londýn, tak Washington o vyhlazení 700 000 Židů v Polsku, ale veřejná reakce přišla až v prosinci 1942.

Podle zprávy intervenoval Pius XII. marně u ministra zahraničí Joachima von Ribbentropa již v březnu 1940, aby dosáhl lidského zacházení s deportovanými lidmi v Polsku. Byly vysílány rovněž komentáře v Radio Vaticana, které kritizovaly německé okupanty. Později se papež zasazoval v každé jednotlivé zemi, kterou nacisté obsadili, za lidské zacházení se zajatci. Organizoval morální i materiální pomoc pro pronásledované Židy.

Když Američané a Britové v prosinci 1942 veřejně pranýřovali vyhlazování Židů, připojil se k nim i Pius XII. a ve vánočním poselství si stěžoval, že statisíce nevinných bylo připraveno o život »jen kvůli rase nebo národnosti«. Spojenci tehdy sami konstatovali, že takové protesty jsou neúčinné. Papeže informovali o holocaustu podle uvedené zprávy členové jezuitského řádu, který byl tehdy cílevědomě pronásledován nacisty.

Kath. net. 5. 9. 2001
překlad -lš-

Michelangelo:
Poslední soud, detail

Adorace, zdroj radosti

Homilie z úvodní bohoslužby na kongresu
Radost z víry ve Fuldě 8. 6. 2001

Adorace

Na počátku 20. století měl vedoucí evangelický teolog Adolf Harnack přednášku na téma: Co se máme a co se nemáme učit od katolické církve.⁽¹⁾

To první, co by se měli protestanté učit od katolické církve, je podle Harnacka adorace. Ta byla v protestantismu odstraněna. Doktrinarismus vytlačil adoraci, to znamená kriticko-analytické myšlení přerostlo osobní zbožnost a klanění v adoraci. Bez adorace a klanění se však křesťanství stává prázdným a fadním, ztrácí svou životnost. Nevzniká nebezpečí, že se i u nás katolíků vytratí z našeho náboženství klanění a život a budeme se zabývat především hyperkriticky otázkami nauky a organizačními problémy?

Když však má Harnack říct, co si pod adoraci představuje, prohlásí, že nemá žádné konkrétní rady, a poukazuje na shromáždění prvních křesťanů a na bliženskou lásku.

Co je vlastně klanění a adorace?

Nebeská liturgie

V 5. kapitole Zjevení svatého Jana čteme o trůně a o Tom, který na něm seděl, o zapečetěné knize, jejíž pečeť nikdo nemohl otevřít, a o Beránkovi, který stál uprostřed starců jako zabítý. Kniha obsahuje všechny časné události, nouze, rány a soužení, ale také nové stvoření, život zbavený utrpení u Boha a u Beránka. Vizionář nejprve plakal, protože nikdo nemohl knihu otevřít, tedy protože lidské otázky po smyslu utrpení a výhled na budoucnost plnou světla zůstávají zavřeny, ale pak slyší výzvu, aby neplakal, neboť *Lev z kmene Juda již zvítězil a otevře knihu.*

Proto čtyři živé bytosti a čtyřicet starců berou do rukou své harfy a zlaté misky plné kadidla a zpívají novou píseň Beránkovi, který byl zabit, ale nyní žije a stojí uprostřed starců. Ti zpívají: *Jsi hoden vzít svitek a rozlomit pečeti, protože byl zabit a svou krví jsi vykoupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národa a vytvořil jsi z nich našemu Bohu království a kněze vládnoucí nad zemí.* (Zj 5,9-10)

Tato nebeská liturgie je ještě posilněna nesmírným zástupem andělů, kterých bylo na milióny a stamilióny, a tito andělé volali: *Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost, sílu, čest, slávu i chválu.* Ale tento nezměrný kruh andělů je rozšířen o třetí sbor: *Všechno tvorstvo na nebi, na zemi a v podsvětí, vše, co je v nich, jsem slyšel volat: Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála a čest, sláva i moc na věčné věky! A ony čtyři bytosti přidaly: »Amen!« a starci padli na tvář a poklonili se.* (Zj 5,11-14) Toto klanění patří Tomu, který sedí na trůně, a Beránkovi, který

byl zabit a kterému patří dík celého tvorstva.

Boží láska ukazuje cenu člověka

V evangeliu sv. Jana čteme: *Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.* (3,16-19) Velikost Boží lásky se tedy ukazuje v oběti jeho vlastního Syna.

Stejně smýšlí Pavel, když píše v listu Římanům: *Jestliže Bůh vlastního Syna neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal, jak by nám spolu s ním nedal i všechno ostatní?* (8,32) S. Kierkegaard k tomu poznamenává: »Ten, který ušetřil Abrahámovu prvorozeného, neušetřil vlastního jednorozeného Syna.«⁽²⁾ Vzpomeňme si na ono vyprávění o obětování Izáka: Když dnes katecheta v hodině náboženství má mluvit o této Abrahámově zkoušce víry, třese se v srdci: Jaký obraz si děti udělají o Bohu, který žádá od otce něco takového? Jak se nakonec Abrahám zaradoval, když Izákův život zůstal ušetřen! Ale to, co Bůh od Abraháma nežádal, požádal sám od sebe.

Co znamená obětování vlastního Syna? Je tím vyjádřena cena člověka, hodnota jednoho každého člověka u Boha. Jeho cena se měří podle výše ceny, kterou

byl Bůh za nás ochoten zaplatit. Pavel proto mluví o *vyšší ceně*, za kterou jsme byli vykoupeni (srov. 1 Kor 6,29; 7,23), a 1. Petrův list dává na vědomí, že jsme nebyli vykoupeni *nějakými pomíjejícími věcmi, stříbrem nebo zlatem, ale drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného Beránka* (1,18n). Cena, kterou Bůh zaplatil drahocennou krví Beránka, pozvedá tedy cenu člověka, od právě vzniklého embrya až po umírajícího.

Když za nás Bůh obětoval svého Syna, dá nám, jak říká Pavel, *všechno ostatní*. Toto *všechno* zahrnuje také věčný život. Když nás tu a tam přepadne pochybnost, zda existuje skutečně život po smrti, pomůže nám, když pomyslíme na tuto Boží lásku. Svatý Augustin usuzuje z této lásky na dar věčného života. Píše:⁽³⁾ Oč víc je již to, co udělal, než to, co slíbil. Co udělal? Zemřel pro tebe. Co slíbil? Že budeš žít s ním. Je nepravděpodobnější, že Věčný zemřel, než že smrtelný bude žít věčně. To nepravděpodobnější již máme jako skutečnost. Jestliže Bůh zemřel za člověka, jak by člověk neměl žít s Bohem? Postaven před otázkou, co je pravděpodobnější, zda obět Syna za nás, nebo náš věčný život, odpovídá Augustin jako každý rozumný člověk: *Že Bůh obětuje svého nejmilejšího a jediného, je nepravděpodobnější. Ale kdo v to uvěří, v to nepravděpodobné, že nás Bůh tak velice miluje, pro toho je jisté, že ten, který jej tak miluje, jej nezavrhně jako pár starých bot, že Bůh jej nenechá padnout. Tak vypovídá obět Syna o vysoké ceně člověka a o jeho věčném povolání. Když vlastního Syna neušetřil, ale za nás za všechny ho vydal, jak by nám spolu s ním nedaroval i všechno ostatní?*

Pozemská liturgie: účast na nebeské

Připomeňme si nebeskou liturgii ze Zjevení sv. Jana. Nejdříve jsou to čtyři bytosti a čtyřicet starců, pak nesčetný zástup andělů

Svatý Václav – kníže pokory a zbožnosti

Václav pěšky navštěvoval, a to i v noci, chrámy, aby tam aspoň chvíli adoroval, a nosil pod královským šatem prostou žinici na důkaz zaslíbené čistoty. Ve službě Bohu byl tak horlivý, že denně Pánu přinášel připravenou oběť. V čas zni totiž v nočních tichu vycházel na svá pole a s nejuvěrnějším sluhou žal pšenici, kterou pak na ramenou nosil domů. Sám ji mlel na ručním mlýně, prosíval mouku a připravoval hostie. Také na vinici trhal hrozny, z nichž vlastníma rukama vytlačoval šťávu, kterou naléval do džbánů a nechával vyzrát, aby ji mohl ke mši svaté posílat do různých kostelů. Také často kněze oblékal k bohoslužbě a u oltáře jim posluhoval.

Jeho příklad září všem nástupcům až do našich dnů. Nezapomínal na své knížecí povinnosti a byl velmi rozhodný v každém jednání. Hlavním programem vlády prohlásil práci pro mír, který prosazoval především v zahraniční politice, když se snažil o vstřícná řešení mezinárodních neshod a konfliktů. Sám byl nucen na obranu své země několikrát tasit meč, aby stál v čele bojovníků. Blaho českých zemí mu leželo na srdci vždy a všude.

lů a konečně všechno tvorstvo na nebi i na zemi, kteří zpívají novou píseň, slávu, chválu a čest Tomu, který sedí na trůně, a Beránkovi, mrtvému a živému, který byl jako zabíjený. Beránek, jako zabíjený, zvítězil; jemu patří dík.

Nyní slavíme Eucharistii, díkyvdání. Uprostřed této slavnosti stojí oběť: Toto je moje tělo, které se za vás vydává – toto je moje krev, která se za vás prolévá. Protože Bůh za nás obětoval svého Syna a všechno nám dal, děkujeme, ale nikoliv vybíravě, jako ti, kteří vybírají hrozinky, za ty děkují, ale za ostatní ne. Spíše začínáme preface slovy: »V pravdě je důstojné a spravedlivé, abychom ti, svatý Otče, vždycky a všude vzdávali díky.« A pak následuje zdůvodnění: za to, co pro nás učinil v Ježíši Kristu. Preface končí vždy slovy: Zpíváme ti spolu s anděly a archanděly a se všemi nebeskými zástupy píseň o tvé slávě: Svatý, svatý, svatý. Naše liturgie tedy zapadá do klanění andělů. Slavme tedy Eucharistii tak, aby do zpěvu andělů nezazníval žádný falešný tón, aby z toho i andělé měli radost a abychom je nezaháněli.

Když nám pak Otec v proměňování ukazuje svého obětovaného Syna, pak poukazujeme po proměňování Otci na Syna, který je také našim bratrem, a prosíme Boha: Pohleď na dary své církve. Staví ti před oči Beránka, který byl obětován. Vzhledem ke svému Synu kéž Otec pomáhá své církvi. Naše klanění Otci je posíleno ještě tím, že vše je nám darováno spolu se Synem a skrze něho. Kněz bere Krista ve způsobách chleba a vína a říká: »Skrze něho, s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva...« , a jako čtyři bytosti v nebi odpovídá celá obec věřících. Amen. Tak vstupuje v Eucharistii věčnost do časnosti, aby ji objala a pozvedla.

Eucharistická adorace

Eucharistie je ve svém jádře klanění a souzvuk s klaněním

Jan Pollak: *Stůl milosti*, r. 1491, zámek Blutenburg, Mnichov

nebe, je poděkováním za to, že Bůh nás v podstatě již nyní vším obdaroval. Toto klanění se však ještě umocňuje v adoraci eucharistických způsob. Svatý Augustin⁽⁴⁾ klade otázku, čemu se zde na zemi máme klanět, když je možno klanět se pouze Bohu, a dochází k závěru, že na zemi se můžeme klanět jen Ježíši Kristu, »protože je tělem z této země a tělem z těla Panny Marie. A protože se zde skutečně proměnil v tělo a toto tělo nám dal za pokrm k naší spáse. Nikdo však neji toto tělo, dokud se mu nepokloní. Je třeba tedy hledat, jak se mu klanět. Když se mu klaníme, nejen že nehřešíme, ale hřešíme, když se mu neklaníme.«

V protikladu k Harnackovi ukazuje Augustin, kde je na zemi možná adorace, protože Augustin věřil v božství Syna a v jeho skutečnou přítomnost ve způsobách chleba a vína. U Harnacka scházely konkrétní

cílový bod klanění, který Augustin znal.

V eucharistické adoraci mimo mši svatou pokračuje vzdávání úcty a díky, které začalo ve mši svaté. Jestliže schází adorace před Nejsvětější Svátostí, hrozí nebezpečí, že eucharistická slavnost se zploští na liturgickou okázalost. Zdá se, že mnoho dnešních křesťanů ve farnostech, kde se jen zřídkakdy koná výstav Nejsvětější Svátosti, podlehló tomuto nebezpečí. Někteří zdůvodňují tuto zdrženlivost různými hesly jako: Chléb je k jídlu a nikoliv k tomu, abychom se na něj dívali a klečeli před ním.

»Téma« nebo obsah adorace se nemá omezit na Kristovu přítomnost jako takovou, nýbrž má být uctíváním přemítáním a rozjímáním o tom, co se v eucharistické slavnosti událo, a na to, že je v ní přítomno Pánovo tělo vydané za nás v oběť. Hans Urs

von Balthasar⁽⁵⁾ chápe eucharistickou adoraci jako kontemplaci o tom nesmírném, co Pán pro nás v Eucharistii učinil.

Adorace jako zdroj radosti

Klanění v adoraci je postoj základního a ničím neomezeného souhlasu. Tento postoj bývá dnes často označován jako slepota vůči temnému a negativnímu v dějinách. Člověk dnešní doby tihne ke kritice a kritizuje i Boha za to, co stvořil, přičemž ukazuje velké sympatie k otázce Theodora Adorna: Jak je ještě vůbec možné se po Osvětimi modlit?⁽⁶⁾ Kdo však se klaní jen částečně nebo jen dočasně, jen za světlé stránky a vůbec ne za temné, neklaní se vlastně vůbec. Postoj základního souhlasu musí zahrnovat v zásadě všechno.

To vůbec neznamená, že ten, kdo se modlí, přehlíží kříž a temnotu ve světě. Ví však díky své víře, že *Lev z kmene Juda* jednou provždy zvítězil. I Pavel mluví v listu Římanům o pronásledování, hladu a meči (8,32), ale opírá se o jistotu, že *skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval, ... a nic nás nemůže odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.*

Kdo se opravdu klaní, souhlasí, chválí, souhlasí již dnes se zítřkem, i když ho nezná. Děkuje *vždy a všude*, protože Bůh již *všechno* daroval. Kdo se takto klaní, je veselým člověkem, i když nevidí stále jen světlo. Víra odpovídá radosti.

Podle Der Fels 8-9/01

Poznámky:

- (1) A. v. Harnack, *Reden und Aufsätze II*, Gießen 1904, 247-264.
- (2) *Tagebücher I 218 (II A 569)*.
- (3) En. in *Psalms 148,8*.
- (4) *Srov. En. in Psalmos 98,8: PL 37, 1264*.
- (5) H. Urs v. Balthasar, *Verehrungen des Allerheiligsten: Klarstellungen. Zur Prüfung des Geistes*, Freiburg 1971, 111.116.
- (6) *Srov. A. Ziegenauer, Auschwitz - Brennpunkt der Theodizee: Verantworteter Glaube 1, Buttenwiesen 1999, 51-64*.

Katolická církev v Kazachstánu

Pohled do minulosti

Koncem září navštíví Jan Pavel II. Kazachstán. Abychom lépe porozuměli vývoji církve v Kazachstánu, je třeba se podívat na její minulost.

Kazachstán byl ještě před revolucí rozlehlou stepí, na které obyvatelé pásli stáda ovcí a koní. Prvním náboženstvím Kazachstánu bylo křesťanství, které sem přišlo z Arménie, ale bylo vytlačeno islámem. Připojení Kazachstánu k Rusku znamenalo také ruskou kolonizaci a s tím spojené šíření pravoslavia.

Rozvoj katolické církve je spojen s deportací Poláků po nezdaru kosciuszkovského a lednového povstání. Podle dokladů z roku 1913 existovala v Petropavlovsku polská farnost Největějšího Srdce Ježíšova, která měla svůj kostel, kněze a 3 000 věřících. Domácí obyvatelé přijímali Poláky velmi dobře a ti jim na oplátku pomáhali svými znalostmi z obdělávání půdy i medicíny.

Krajina Kazachstánu se změnila nejvíce v důsledku nucené kolonizace v letech 1936-1941. Násilím sem dovlečení Poláci vybudovali četná sídliště, vesnice i města.

Druhá světová válka byla příčinou rozvoje zbrojního průmyslu (1941 až 1945). Byly sem přemístěny celé továrny, které pracovaly až do rozpadu Sovětského svazu. Za vlády komunistů byly potírány všechny projevy náboženského života, bořeny mešity a pravoslavné i katolické chrámy. Jak řekla jedna polská stařenka, lidé se mohli modlit jen ve svých chatrčích za zavřenými dveřmi a zataženými okny a často jen v lůžku pod pokrývkou.

Budování kostelů

Po rozpadu Sovětského svazu začali věřící znovu organizovat náboženský život. V Ka-

ragandě, Aktjubinsku a Krasnoarmějsku byly vybudovány první kostely. Na vsích představili obyčejné domy na kaple. V této práci hodně pomáhaly kolchozy. Lidé v nich byli lépe organizováni. Pod pláštěm stavebních prací ve státních hospodářstvích mohli snáze opatřit materiál a měli k dispozici i místní dopravu. Po roku 1990 začali do Kazachstánu přijíždět kněží, kteří dále připravovali prostory pro kultovní účely. Od r. 1994 má diecéze svého architekta, jmenovaného biskupem. Je jím Viktor Iwanicki. S ním spolupracují jiné kvalifikované osoby. Tak vznikly kostely v Ozjornoje, Zeleném Gaju, Jasně Poljaně a Krásné Lamionce. Byly zahájeny stavby v Čkatově, Kočetavě, Alma-Atě, Petropavlovsku a Kostajně.

Katolické farnosti ve Střední Asii

Díky přílivu kněží do Kazachstánu i do dalších zemí Střední Asie, Kirgizstánu a Uzbekistánu, vznikly katolické farnosti. Je jich

52. Kněží spravují velmi rozlehlá území, často dojíždějí až do vzdálenosti 180 km. V Kazachstánu pracuje 43 kněží, z toho 26 Poláků, dále Italové, Němci, Korejci, Švýcaři, Američané a jeden Ukrajinec. Převážná část z nich jsou příslušníci řádů. Pomáhá jim 52 řádových sester z Polska, Německa, Česka, Slovenska, Litvy a Indie. Díky bohaté charitativní práci přibližují se k církvi i lidé lhostejní, dokonce i muslimové.

Seminář

Nadějí církve v Kazachstánu jsou seminaristé. Těch je zatím 26 a jsou rozptýleni v různých seminářích v Rusku i v jiných zemích. Dva seminaristé pocházejí z muslimských rodin. Biskup pomýšlí vážně na vlastní seminář. Jeho výstavba byla zahájena v roce 1999. Zatím kandidáti pobývají v domech po Němcích, kteří se vystěhovali. Mezi kněžimi v Kazachstánu jsou osoby, které mají potřebnou kvalifikaci a mohou být profesory budoucího učiliště.

S.O.S.

President Bush řekl ve svém projevu: „Dnes vás žádám o modlitby za všechny, kteří truchlí, za děti, jejichž světy byly roztrženy, za všechny, jejichž smysl pro jistotu a bezpečnost byl otřesen. A modlím se, že budou utěšeni silou mocnější, tak, jak se praví v žalmu 23,4: »I když půjdu přes údolí stínů smrti, nebudu se bát zlého, neboť Ty se mnou jsi...«

Jako jeden z prvních se ozval Sv. otec svou modlitbou a výzvou k modlitbám. Připojíme se jistě všichni. Jeden z vás mi do telefonu řekl: „Dábelské na tom útoku v New Yorku bylo, že kromě ztráty časného života u mnohých to byla i ztráta šťastné věčnosti. V jakém stavu byly jejich duše, když stanuly před Bohem?“

Vyhlašují se bezpečnostní opatření... Co udělám já, co uděláme my pro to, aby byl zabezpečen i náš šťastný věčný život?

- jv -

Patroni diecéze

V Kazachstánu a Střední Asii žije více než 100 národností s různou náboženskou orientací. Kromě tradičních náboženství je to také 50 sekt. Jsou zde však také stopy komunistické ateistické propagandy: lidé nábožensky lhostejní, ateisté i jedinci s vysloveně nepřátelským postojem ke každému náboženství. Aby zajistil své diecézi potřebnou ochranu, zvolil biskup Jan Pavel Lenga za patrony diecéze Pannu Marii, Královnu míru, patriarchu Abraháma a sv. Františka z Assisi.

Panna Maria Královna míru

Ve farnosti Ozjornoje začali tři Poláci před třemi lety kopat základy pro nový kostel. Po několika dnech se k nim přidali další a pak se stavby ujal místní kolchoz. Byl postaven pěkný kostelík. Jeho farářem je polský kněz Tomáš Peta. Biskup toto místo prohlásil za diecézní svatyni Královny míru. Dne 25. června 1995 se konalo zasvěcení diecéze Matce Boží, Královně míru. V měsíci srpnu 2000 se biskup Lenga a jeho 6 kněží spolu s kardinálem Swiatkem odebrali do Fatimy a tam obnovili zasvěcení církve v Kazachstánu a v Bělorusku Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Patriarcha Abrahám

Otce všech věřících v Boha pokládají za velkého přimluvce u Boha i Židé a muslimové. Jako patron diecéze má přispět ke sblížení vyznavačů Krista i Mohameda.

Svatý František z Assisi

Jeho láska k Bohu, ke Kristu a k lidem je známá po celém světě. Víme z dějin, že se vypravil dokonce za sultánem, aby ho přivedl ke Kristu, jedinému Vykupiteli světa. Jako patrona prosí jej věřící o upevnění víry a přivedení všech obyvatel k jednotě Kristovy Církve.

P. Zbigniew Kotlinski CSSR
Překlad -lš-

Proti Bohu a proti přirozenosti

Při návrhu uzákonění partnerských párů osob stejného pohlaví se argumentuje, že menšiny nesmějí být diskriminovány. Při ochraně menšin se původně jednalo vždy o menšiny na základě rasy, řeči a náboženství. U homosexuálů se o nic takového nejedná. Tvrdému jádru homosexuálů se spíše jedná o to, že chtějí oficiálně zvrátit dosavadní mravní řád a především křesťanskou mravní nauku. O tom se však v těchto diskusích záměrně mlčí.

V návrhu zákonné úpravy jsou obsaženy dva základní omyly. Předně: Vychází se z předpokladu, že státu je lhostejné, jak se jeho občané mravně chovají, a proto stát musí schválit každé jejich, třeba i zvrácené chování. Za druhé stále se tvrdí, že homosexualita je přirozený stav; proto prý mají tito lidé právo na veřejné uznání.

Pokud by platila první zásada, musel by stát také dovolit a uzákonit, aby se kradlo a vraždilo, aby se tak vyšlo vstříc těmto »menšinám«. Tvzení, že homosexualita je přirozený stav, vědci již dávno přesvědčivě vyvrátili.

Jedná se spíše o pervertování, o převrácení přirozenosti v její opak, který je chorobným stavem (často také navozeným příkladem a prostředím), který se při dobré a vytrvalé vůli dá vyléčit. Jestliže se však postiženým namlouvá, že jejich stav je přirozený, odnímá se jim tímto falešným přesvědčováním možnost usilovat o uzdravení. Homosexualita je v rozporu s přirozenou pohlavní silou, kterou Bůh vložil do člověka, a je proti jeho posláním: »Rosťte a množte se!« Jedná se o záležitost na úrovni pudů, která nemá s láskou vůbec nic společného. Je to forma egoismu, která hledá jen vlastní rozkoš a sebeuspokojení. Pravá láska je plodná. Pěstovaná homosexualita je tedy kulturou smrti a kulturou bez Boha. Usmrcuje duši i tělo.

Národ, který se tomuto hříchu oddává, pohřbívá nenávratně sám sebe. Stát, který tento hřích pokládá dokonce za dobro, které je třeba chránit, podkopává své vlastní základy. Bourá tím manželství a rodinu,

kteří jsou základem společnosti a které musí být chráněny ústavním zákonem. Pěstovaná homosexualita je nejen útokem proti Božím zákonům, ale proti křesťanství vůbec. Lidé, kteří se zastávají této perverze, nemají vůbec smysl pro Krista ani pro Boží řád.

Odkud pramení úsilí o uzákonění homosexuality?

Nepřátelé víry na Východě i na Západě již dlouhou dobu usilují o to, rozvrátit křesťanskou víru prostřednictvím hříchu. Satan ví velmi přesně, jak snadno lze právě skrze hřích odvést člověka od Boha. Proto se v médiích všeho druhu již několik desetiletí systematicky propaguje »svobodná láska« a sexuální svoboda, či přesněji řečeno nevázanost. Při tom hraje pochopitelně homosexualita důležitou roli. Nepřátelům víry jde o to, ospravedlnovat všemožně to, co je zlé, a naopak diskriminovat to, co je dobré.

Katolická víra se má stát předmětem diskriminace. To je

účinný prostředek, jak ji zničit. Tento ďábelský plán se již delší dobu systematicky realizuje: čistota, panenství a celibát jsou hanobeny, a rozvody, homosexualita a potraty se prezentují jako přirozené a pokrokové. O pohanských náboženstvích se hovoří s velkou úctou, Kristus a evangelium se podle libosti uráží a činí předmětem výsměchu, křesťanská víra je dokonce označována za nebezpečnou. To nemá ani lidský, ani vědecký podklad, to je tažení vyslovené ďábelské.

Homosexualita by nikdy nemohla dosáhnout takového významu, kdyby sexuální svoboda již dávno neuvolnila všechny hráze studu a dobrých mravů. Mnozí již vůbec nevědí, co je to čistota. Čistota není žádná změkčilost, nýbrž síla a sebeovládání. To, co je v člověku nejvyšší, duch a vůle, musí vládnout nad slepými silami a pudy. Jinak ztrácí člověk svou vnitřní svobodu a je neschopný k dobrému. Pohlavní síla je

Neříkejte nikdy, že Bůh je na naší straně, ale spíše prostě, abychom my mohli být na jeho straně.

Abraham Lincoln

Život máš k tomu, abys Boha hledal, smrt k tomu, abys ho našel, a věčnost, abys ho vlastnil.

P. Nouet

sama o sobě dobrá, protože je stvořená od Boha. Musí ji však ovládat vůle a musí sloužit Božím záměrům, jinak působí ničivě. Pohlavní síla patří jediné do manželství.

Vodní síla může lidem sloužit a působit blahodárně. Přináší však smrt a zkázu území, jestliže se hráze prolomí. Hřích nečistoty poskvňuje člověka na těle i na duši, činí ho žádostivým a neschopným pravé lásky.

Bůh dal člověku na ochranu jeho duše stud. Mravně dobrý člověk se stydí, kdykoliv v něm něco není v pořádku a když ho ovládnou nezřízené žádosti. Tohoto studu musí člověk dbát. Kdo zbourá u sebe hranice studu, nemá žádné, nebo jen slabé zábrany vůči zlu. Je to již velká mravní škoda, když mnoho lidí nezná stud v oblasti odívání. Mnozí vůbec nepomyslí na to, že nestoudným a vyzývavým oděvem mohou své druhé k hříchu. Katolické ženy se nesmějí stát otrokyněmi nevěřící módní branže, pro kterou nejsou svaté ani dobré mravy, ani důstojnost ženy.

Nestoudnost se však neprojevuje pouze v odívání. Nestoudnost se projevuje i v myšlenkách a řečech. Způsob, jakým se dnes veřejně a bez ostychu mluví o hříchu, jako by to nebylo vůbec nic zlého, navozuje mentalitu, že všechno je dovoleno, a dnes to jde tak daleko, že člověk pokládá i nejhanebnější hřích za své právo. Je to ve skutečnosti chování společnosti, která sama sebe odsuzuje k zániku.

P. Jan Ottl

Podle NGB 31 - 8/2001

Překlad -lš-

Liturgická čtení - pokračování ze str. 3

mu: 'Tady máš svůj úpis, honem si sedni a napiš padesát.' Pak se zeptal druhého: 'Kolik ty jsi dlužen?' Odpověděl: 'Sto korců pšenice.' Řekl mu: 'Tady máš svůj úpis a napiš osmdesát.' Pán pochválil nepoctivého správce, že jednal prozíravě. Děti tohoto světa jsou totiž k sobě navzájem prozíravější než děti světla.

A já vám říkám: Ziskávejte si přátele z nespravedlivého mamonu, abyste - až ho nebude - byli přijati do příbytků věčných.

Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve velké věci. Jestliže jste tedy nebyli věrni v nespravedlivém mamonu, kdo vám svěří pravé bohatství? Jestliže jste nebyli věrni v cizím, kdo vám dá, co je vaše?

Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu."

Rodina je domácí církví

Pastýřský list olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera

Draží bratři a sestry,

vítám vás z prázdnin a dovolených. Děkuji všem, kteří se na začátku školního roku s novou chutí pustí do práce na budování Božího království: kněží a katechetům, kteří budou katechezemi pomáhat malým i velkým budovat důvěrný vztah k Pánu Ježíši, stejně tak rodičům, kteří jsou prvními katechety svých dětí, ale i všem, kteří se zapojují do práce sněmovních kroužků, nebo se aktivně podílejí na životě farnosti – dospělým i dětem.

Neuspokojivá situace

Možná vás v minulých dnech znepokojila novinová diskuse o počtu věřících, kteří se přihlásili při sčítání lidu. Pochybný přístup k problému by vyžadoval stejný přístup před sčítáním i po něm a ne masivní zpochybňování akce před sčítáním a pak vyvozování vážných závěrů z pochybných údajů. Na druhé straně víme, že počet věřících se snižuje a bude snižovat, když my nebudeme plnit své poslání.

Dnes navštěvuje katolické náboženství v naší republice asi 7 % ze všech školních dětí.¹ Pokud všechny ty děti vydrží na cestě za Ježíšem, může se po čase náš počet snížit až na toto procento.

Jsou i další věci, které nás musejí znepokojovat. Náš národ, který se vzdaluje od Boha, vymírá, neváží si rodiny, zabíjí nenarozené děti, diskutuje o povolení lékařského zabíjení starých a nemocných, pokud si to přeje – místo aby jim nabízel pomoc, která možná je. Projednává zákon o svazcích homosexuálů stavěných na úroveň rodiny a přitom zavírá školy pro nedostatek dětí. Sdělovací prostředky šíří hrubost, násilí a nemravnost. Roste zaměření lidí na sebe. *Ale nehledá-li člověk své naplnění v Bohu, pak se jeho touha obrací k pozemským věcem, aby*

*tam našla uspokojení. Hledání blaženosti přeroste v dychtivost po zábavách, potěšení a požitcích. Pramen pravého štěstí je nahrazen světem plným zbožštěných věcí. Lidské srdce však nedojde nasycení náhražkami. Člověk požaduje od věcí to, co mu nemohou dát.*² Dnešní situace dokonce některým připomíná kultury starých Řeků a Římanů v době jejich rozkladu.

Poslání křesťanů

My křesťané jsme dnes v této zemi jen menšinou, ale nejvýznamnější. Žádná náboženská skupina nebo politická strana nemá každou neděli shromážděných tolik lidí, jako je nás. Nadto můžeme počítat s Boží mocí. Stíny společnosti nás nemusí děsit, pokud pro svoje spojení s Kristem jsme sami světlem pro svět. Co po nás tento úkol žádá? Mít opravdovou víru. *Ta ze své podstaty vyžaduje, abychom ji hlouběji poznávali, slavili, prožívali a převáděli v modlitbu.*³ Kdo Ježíše opravdu poznal a obrátil se k němu, najde v něm zalíbení a přilne k němu. Učí se od něj, žije s ním, touží se mu líbit, hovoří s ním v modlitbě. A protože objevil poklad, spěchá to oznámit přátelům, jako apoštol Ondřej, který přivedl k Ježíši svého bratra Šimona – Petra.⁴ *Vždyť kdo se skutečně setkal s Kristem, nemůže si to nechat pro sebe, ale musí to hlásat druhým, říká papež Jan Pavel II.*⁵

Tak by měla vypadat víra rodičů, kteří přivedou k Ježíši své děti i přátele a spolupracovníky. Tak by měla vypadat víra dětí, které přivedou k Ježíši své spolužáky.

Jestli však neumíme s druhými mluvit o Kristu s nakažlivým nadšením, nebo pro nás Ježíš není zdrojem radosti, bez ohledu na věk potřebujeme katechezi a lepší poznání Ježíše a jeho církve. K tomu mohou posloužit

sněmovní kroužky, které mají být v každé farnosti, nebo katecheze dětí, mládeže, či dospělých. Velmi doporučuji vytvořit společenství rodičů, kteří potřebují zvláštní pomoc pro zvládnutí svého úkolu prvních a nejdůležitějších katechetů svých dětí.

Úkol rodiny

*Už malé děti v atmosféře něžnosti a lásky rodičů chápou a radostně žijí blízkost Boha a Ježíše, který se v rodičích projevuje. Tato první křesťanská zkušenost často ovlivní celý život a je nenahraditelná.*⁶

Podobně pro větší děti, které chodí do náboženství, věřící rodina dává svědectvím svého křesťanského života nenahraditelný příklad uvádění nauky evangelia do praktického života. *Především v rodině se probouzí cit pro Boha, dělají první kroky v modlitbě, výchově mravního svědomí a vytváření křesťanského citění lidské lásky.*⁷ Každý, kdo se snaží takto budovat svou křesťanskou rodinu, zjistí, že nejvíce získává on sám. Navíc má svůj podíl na štěstí druhých, na růstu církve i na ozdravení společnosti.

II. vatikánský sněm hovoří o křesťanské rodině jako o *domácí církvi*.⁸ *Ona je nejen místem modlitby, katechizace, svědectví a misii.*⁹ Ona je trvalým společenstvím lásky po vzoru Nejsvětější Trojice. Jeden žije pro druhého, daruje se, slouží i obětuje, vždycky má ve svém srdci místo pro toho druhého. Je šťastný, když ten druhý je šťastný. Má radost, když může udělat radost druhému. Každý se svobodně rozvíjí nejen ve svých schopnostech a ctnostech, ale i společným vytvářením harmonie jednoty. Ba dokonce tomu druhému daruje nejen sebe, ale i Boha, když sám je pro Boha otevřený, Bohem naplněný. Když pak dává druhému lásku, dává mu Boha, který je Láskou.¹⁰

Taková rodina je domácí církví, svatým chrámem. Když se v takové rodině děti rodí a vychovávají, dostávají ten největší dar pro život. Od začátku žijí v Božím prostředí. V rodině nasávají víru a niterný vztah k Bohu spolu s lidskými hodnotami, jako je solidarita, komunikace, umění se vcítit, spoluodpovědnost, důvěra i přiznání vin a odpuštění, ochota k službě a oběti.

*Velkou pomocí pro křesťanskou atmosféru rodiny může být moudrost a náboženské citění dědečků a babiček.*¹¹ Když pak děti rostou, stávají se i ony spolubudovateli posvátného společenství rodiny, a tak se připravují na dobré založení vlastních rodin či k zasvěcenému životu jako služebníci evangelia.

Naše společné dílo

Co může být mezi lidmi krásnějšího, než šťastná křesťanská rodina! Budeme-li mít takové rodiny, které se navíc nebudou bát ani většího počtu dětí, **ne musíme se bát o církve u nás.** Bude zdravá a poroste. Budování církve a předávání víry není jen úkolem kněží a církevních zaměstnanců, nýbrž všech členů církve. Jde o naše společné dílo. Mám radost, že takové rodiny v diecézi máme, a věřím, že jich ještě přibude.

Takový úkol, sestry a bratři, leží před námi v novém školním roce. Všem, kteří se do něj zapojují, ze srdce žehnám.

Váš arcibiskup Jan

¹ Statistika ČBK 2000

² Ch. Schönborn: Cestou proměnění, CDK Brno, str. 33

³ Srov. Všeobecné direktorium pro katechizaci 84

⁴ Jan 1,40-42

⁵ Novo millennio ineunte 40

⁶ Catechesi tradendae 68

⁷ Srov. Všeobecné direktorium pro katechizaci 255

⁸ Lumen gentium 11

⁹ Srov. Všeobecné direktorium pro katechizaci 255

¹⁰ 1 Jan 7,8

¹¹ Srov. Všeobecné direktorium pro katechizaci 255

Život svatého Františka (20)

Oheň je živel, který není možno ukrýt. »Je krásný, veselý, silný a odvážný.« Všude vystrkuje své rudé jazyky z neuhasitelného hladu.

Někdy to platí i o horlivých duších a o stejně ohnivém jazyku sv. Františka. Celano píše: »Jeho slovo bylo jako oheň, který proniká až do nehlubšího srdce. Všechny to naplňovalo obdivem. Tomu, kdo mu naslouchal, se zdálo, že se stává jiným člověkem než tím, kterým byl ve skutečnosti. Zatímco během jeho řeči byl jeho pohled obrácen k nebi, zdálo se mu, že pozemské věci si nezaslouží pozornosti.«

Ti první, kteří byli strženi světcovou horlivostí a jeho ohněm, byli jeho druhové. Rychle byli vnitřně proměněni a stali se planoucími pochodněmi lásky k záchraně duší.

»Jděte, milovaní bratři, dva a dva do čtyř světových stran a hlásejte lidem zvěst o pokoji a o pokání na odpuštění hříchů! Buďte trpěliví v souzení, plní důvěry, že Bůh splní své záměry a svá zaslíbení. Když se vás na něco zeptají, odpovídejte s pokorou. Žehnejte těm, kteří vás pronásledují. Těm, kteří vám křivdí a pomlouvají vás, děkujte, protože za to je pro nás připraveno věčné království!« Bratři přijímali tento úkol s jásavou radostí ve svaté poslušnosti. V pokorné prosbě se vrhli před Františkem na zem. On je však objímal jednoho po druhém a říkal s láskou a vlídností jednomu každému: »Bratře, hod' své starosti na Pána. On se o tebe postará!«

* * *

Z listu Jakuba de Vitry se dovídáme, že v roce 1216 byli synové sv. Františka rozšířeni v celé Lombardii, přes Toskánu, Apulii až k Sicílii. Když pomyslíme, jak rozsáhlé byly tehdy tyto oblasti, můžeme říct, že to byla takřka celá Itálie.

V apoštolském putování však nastávaly každý rok dvě přestávky, jedna v době Letnic a jedna ke svátku sv. archanděla Michaela.

Tehdy přicházeli všichni bratři do Porciunkuly, aby se sami vnitřně obnovili a rozmlouvali o záležitostech řádu.

Tato setkání nebo přestávky se nazývaly »kapituly«.

Zvláště důležitá byla kapitula v roce 1217; tehdy předložil František poprvé organizační plán řádu. Na tom se v podstatě trvá až dodnes. Itálie a ostatní země byly rozděleny na jakési »provincie« a každá pro-

vincie na »kustodie«. Z územního označení pocházely také tituly tehdejších příslušných vrchních představených: »provinciálů« a »kustodů«.

Na této kapitule se jednalo také o otázce evangelizace cizích zemí a konečně i pohanských území.

Pro misie ve Svaté zemi, která ležela Františkovi obzvláště na srdci, byl vybrán jeden bratr, který byl nadán zvláštními dary ducha a silou vůle: bratr Eliáš z Assisi.

Pro misii v Německu bylo určeno šedesát bratří, v jejichž čele stál bratr Jan Penna. Podobně tomu bylo se Španělskem a Uhrami. Francii si ponechal sv. František pro sebe.

Po ukončení tohoto důležitého setkání spěchali bratři za vytyčenými úkoly. František se vydal na cestu na sever.

Ve Florencii se potkal s kardinálem Ugolinem dei Conti di Segni, biskupem z Ostie. Ten byl později zvolen papežem jako Řehoř IX.

Kardinál zakázal Františkovi opustit Itálii. Ihned se v přísné poslušnosti podřídil, i když vnitřně pociťoval lítost. Předal vedení misie ve Francii bratru Pacifikovi.

Ugolino, vzdělaný muž a velký znalec lidí, viděl velmi dobře, kolik dobra bylo činností bratří způsobeno. Počítal však již také s obtížemi, které zastihnou v počátcích každou církevní i světskou společnost.

Nyní už nebyli menší bratři hrstkou pohrdaných a sotva známých mužů. Rozrostli se do velkého vojska, kterého stále přibývalo. Pokud bylo třeba vyrovnat se s těžkostmi a dále plodně působit, bylo třeba tento šik jako nespoutanou řeku svést do pevných břehů podle vzoru vyzrálého společenství.

Kardinál viděl správně. V Německu pokládali bratry po mnoha dobrodružných příhodách za heretiky, pronásledovali a svlékali je do naha. V Uhrách na ně sedláci pošťvali psy. Museli se rychle klidit pryč. Ve Francii je pokládali za albigenské a vyháněli je dokonce i preláti a věřící.

Tyto trpké zkušenosti přivedly Františka k rozhodnutí, že zcela svěřil svůj řád do rukou biskupa v Ostii.

Oba mužové se dříve vůbec neznali. Nyní vniklo mezi nimi přátelství založené na vzájemném ocenění a úctě.

* * *

27. srpna 1218 vydal papež Honorius III. breve. Podle něho musel kardinál Ugolino

převzít do vlastnictví všechny konventy bratří i s příslušnými pozemky.

Tak se tento chytrý muž jako první protektor řádu stal živým stavebním kamenem v dějinách společnosti. Pouta přátelství s Františkem se ještě více upevnila. Docházelo mezi nimi k častým setkáním v Římě.

Rohožková kapitula

V atmosféře velké vzájemné důvěry byla připravována řádová kapitula v roce 1219. Vstoupila do dějin pod označením »rohožková kapitula«.

Účastnilo se jí více než 5000 bratří. Tábořili kolem Porciunkuly ve skupinách po padesáti, osmdesáti i po stech. K ochraně si postavili primitivní příbytky, které byly pokryty rohožemi a větvemi. Odtud název »rohožková kapitula«. Za lůžko jim posloužila holá země.

Pro stravování během kapituly nebyla učiněna žádná opatření. Ale Bůh vnukl dobrým lidem v Umbrii, aby je zásobili vším potřebným. »A hle, najednou přišli lidé na oslech a koních i s ručními vozíky a přinášeli chleba, víno a sýr a jiné dobré věci k jídlu.«

Když se dostavil kardinál Ugolino a spatřil toto dojemné divadlo, řekl v hlubokém pohnutí: »To je skutečně polní tábor Božích rytířů.«

Této kapituly se spolu se sedmi bratry účastnil také svatý Dominik. Zde prožil hmatatelně, jak se Boží Prozřetelnost stará o každého, kdo se jí zcela svěřil. To jej přimělo k tomu, že i on si zamiloval paní Chudobu. »Slibuji, že od nynějšku budu následovat evangelickou chudobu. A v Božím jménu proklínám všechny bratry svého řádu, kteří se opovží vlastnit majetek.«

(Pokračování příště)

Život Kristův (44)

XLIV. Ten, který „se zřekl sebe samého“

1) *Hle, člověk!* (Jan 19,5) V předešlé katechezi jsme připomněli tato slova, která pro nesl Pilát, když představoval Ježíše velekněžím a strážím po bičování, a ještě předtím, než vynesl definitivní rozsudek, podle něhož měl být Ježíš ukřižován. Ježíš plný ran, korunovaný trním, v purpurovém plášti, vysmívaný, zpolicňovaný od vojáků, v samotném předpokoji smrti, to je symbol a znamení trpícího lidstva.

„Hle, člověk!“ Tento výrok v jistém slova smyslu vyjadřuje celou pravdu o Kristu člověku: O tom, který se jistým způsobem spojil s každým člověkem (srov. GS 22). Nazývali ho „přítel celníků a hříšníků“. Právě jakožto oběť za hříchy lidstva se stal maximálně solidárním se všemi, a to i s hříšníky, a tato solidarita je tak radikální, že jde až na smrt, a to na smrt ukřižováním. Avšak právě tehdy, když je v situaci oběti, vystupuje na povrch poslední aspekt jeho lidství, který je nutno přijímat a promeditovat až na dno ve světle tajemství jeho „sebezřeknutí“ (*kenosis*). Svátý Pavel v listu Filipánům píše: *Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob bytí služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponižil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.* (Flp 2,6-8)

2) Pavlovský text z listu Filipánům nás uvádí do tajemství Kristovy kenóze. Při vyjadřování jejího tajemství apoštol použil slova „zmařil se“ – „zřekl se“, a k ní se v první řadě vztahuje skutečnost vtělení: „Slovo se stalo tělem.“ (srov. Jan 1,14) Bůh Syn na sebe vzal lidskou přirozenost, lidství, stal se skutečně člověkem, ale zároveň přitom nepřestal být Bohem! Na skutečnost o Kristu člověku

je vždy nutno nahlížet společně s pravdou o Bohu Synu. Právě tento moment trvání jeho božství nám indikuje Pavlův text. Výraz „sám sebe zmařil“ rozhodně neznamena, že Boží Syn by přestal být Bohem. To by bylo zcela absurdní! Znamená to spíše, jak se vyjadřuje velmi výstižně svátý Pavel: „a přece na své rovnosti [s Bohem] nelpěl“, ale přestože způsobem bytí byl Bůh (*in forma Dei*), tedy Bůh Syn, vzal na sebe lidskou přirozenost nepřiděnou slávou a vystavenou utrpení a smrti, aby tak mohl prožít svoji poslušnost až po samotný extrém smrti na kříži.

3) V tomto kontextu tedy to, že se učinil podobným lidem, s sebou neslo dobrovolné sebezřeknutí, které se dotýkalo dokonce i privilegii, která by jakožto Boží Syn mohl mít ve své přijaté lidské přirozenosti. Vždyť na sebe přijal způsob bytí služebníka. To znamená, že nechtěl příslušet do kategorie mocných a chtěl být jako ten, kdo slouží: *Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny.* (Mk 10,45)

4) V evangeliích opravdu vidíme, že celý Ježíšův život byl od samotného počátku až do svého konce poznamenán pečeti chudoby. To je podtrženo již ve vyprávění o jeho narození, když evangelista Lukáš poznamenává, že pro Marii a Josefa nebylo místo v hostinci a že Ježíš se proto musel narodit ve stáji a být položen do jeslí (srov. Lk 2,7). Od Matouše zase víme, že již v prvních měsících svého života malý Ježíš zakusil osud vyhnance (srov. Mt 2,13-15). Skrytý život v Nazaretě se odehrával ve velmi skromných materiálních podmínkách, jak to bylo běžné v rodině tesaře (srov. Mt 13,55). Sám Ježíš pracoval

společně se svým domnělým otcem v jeho dílně (srov. Mk 6,3). Když započal své veřejné působení, tak ho stále provázela extrémní chudoba, jak to on sám dokládá, když naráží v jednom ze svých výroků na obtížné životní podmínky, které provázely jeho veřejné působení: *Lišky mají svá doupatá a nebeští ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu položil* (Lk 9,58).

5) Mesiášské působení Ježíšovo se již od svého počátku setkávalo s odmítáním a nepochopením, a to navzdory znamením, která Ježíš konal. Byl stále pozorován a také pronásledován ze strany těch, kdo vykonávali moc a měli vliv na lid. Nakonec byl křivě obviněn, odsouzen a popraven potupnou smrtí na kříži. To byl opravdu ten nejhanebnější ze všech možných způsobů poprav, kterým se sprovodovali ze světa ti, kdo se dopustili těch nejstrašlivějších zločinů, odsouzení na kříž byli zejména ti, kdo neměli výsadu římského občanství a otroci. I z tohoto hlediska tedy lze říci, jak to vyjádřil apoštol Pavel, že Kristus na sebe vzal způsob bytí služebníka – otroka (srov. Flp 2,7).

6) Můžeme říci, že v tomto sebezmaření či sebezřeknutí, které hluboce charakterizuje pravdu o Kristu jako pravém člověku, se obnovuje pravda o univerzálním člověku, obnovuje se a napravuje. Když čteme, že Kristus nelpěl na své rovnosti s Bohem, nemůžeme v tom nepostřehnout narážku na první a prapůvodní pokušení muže a ženy, kterému oba na počátku lidských dějin podleli: *Budete jako Bůh znát dobré i zlé.* (Gn 3,5) Člověk podlehl pokušení, protože chtěl být jako Bůh, i když věděl, že je pouhým tvorem. Ten, který je Bohem Synem, však nelpěl na své rovnosti s Bohem. Když se stal člověkem, opravdu se zřekl sebe samého, a tak rehabilitoval každého člověka, by

chudého a zbaveného původní slávy, a vrátil mu jeho ztracenou původní důstojnost.

7) K vyjádření tohoto nevýslovného tajemství Kristovy kenóze svátý Pavel používá ještě dalšího výrazu, když hovoří o tom, že Kristus se pokořil. Toto slovo se dotýká kontextu vykoupění. Pavel totiž píše: *A v podobě člověka se ponižil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži* (Flp 2,8). Tady se popisuje definitivní podoba Kristovy kenóze. Z lidského hlediska je to rozměr sebezmaření prostřednictvím utrpení a potupné smrti. Z Božího hlediska je vykoupění vykonáno milosrdnou láskou Boha Otce prostřednictvím Syna, který se stal dobrovolně poslušným z lásky k Otcovi a k lidem, jež měl spasit. A právě v tom okamžiku nastal nový počátek Boží slávy v dějinách člověka: je to sláva Božího Syna, který se stal člověkem do všech důsledků. Pavlův text říká: *Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jiné jméno* (Flp 2,9).

8) Zaposlouchejme se nyní do toho, jak tento Pavlův text komentuje svátý Atanáš: „Ten výrok o povýšení neznamena, že by byla povýšena přirozenost Slova, vždyť toto Slovo zůstane vždy rovné Bohu. Chce se tím říci, že byla povýšena lidská přirozenost. Tato slova tedy nebyla pronesena až po vtělení Slova, aby bylo zcela jasné, že výrazy hovořící o pokoření se a o vyvýšení je nutno vztahovat jediné k lidskému rozměru jeho existence. Vždyť jediné to, co je pokorné a ponižené, může být také povýšeno.“ (Atanáš, *Adversus Arianos Oratio I*, 41) Na tomto místě dodáváme pouze to, že celá lidská přirozenost, celé lidstvo, které bylo pokořeno a poniženo ve strastiplné situaci, do níž se dostalo kvůli hříchu, nachází v povýšení Krista – člověka pravý zdroj nové slávy.

9) Nemůžeme uzavřít tuto naši katechezi bez toho, že bychom ještě jednou připomenuli,

že Ježíš sám o sobě hovořil jako o Synu člověka (srov. např. Mk 2,10,28; 14,63; Mt 8,20; 16,27; 24,27; Lk 9,22; 11,30; Jan 1,51; 8,28; 13,31; atd.). Tento výraz podle tehdejšího společného vnímání terminologie mohl znamenat také to, že Kristus je pravý člověk stejně jako všichni ostatní lidé, takže bezpochyby se jedná o narážku na jeho skutečné lidství.

Nicméně striktně biblicky vzato, když chceme porozumět správně tomuto christologickému titulu, pak i v tomto případě je nutno vycházet z historického kontextu v souladu s předchozí tradicí Izraele. Velký význam zde má Danielovo proctví, které daný titul klade do jasně mesiášského kontextu (srov. Dan 7,13-14). Syn člověka v tomto kontextu neoznačuje jen běžného člověka jako příslušníka lidského rodu, nýbrž označuje osobnost, která od Boha dostane univerzální vládu, jež bude přesahovat jednotlivé historické epochy, a plnost této vlády bude spjata s eschatologickou érou.

V Ježíšových ústech, jak nám to tlumočí texty evangelií, nabývá tento výraz dokonce plného významu, tedy označuje jak božské, tak lidské, nebe i zemi, dějiny i eschatologii. Tak je tomu kupříkladu tehdy, když Ježíš vydává svědectví před Kaifášem o tom, že je skutečně Synem člověka, a tak předpovídá: *Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích* (Mt 26,64). V Synu člověka se tedy skrývá moc a sláva samotného Boha. Tak stojíme znovu před tajemstvím jediného Bohočlověka, pravého Boha i pravého člověka. Naše katecheze nás vždy znovu přivádějí k němu, abychom věřili, a když věříme, abychom se k němu modlili a klaněli se mu.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Evropa se srůstá, ale jak?

Kázání na 5. mezinárodním kongresu Renovabis 1. 9. 2001

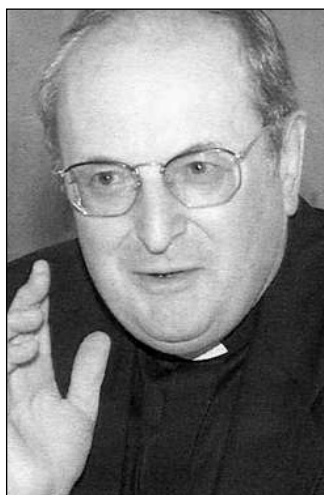
Evropa se srůstá, ale jak? stojí velkými písmeny jako otázka v záhlaví tohoto kongresu. Jak bude znít odpověď na tuto otázku? Všichni evropští stratégové ve svých plánech a ve svém myšlení se orientují zcela na ekonomiku, politiku, vojenství, na jednotlivá teritoria. Ale že existuje při všech těchto problémech a záležitostech nad evropskou zemí také evropské nebe, na to se zcela zapomíná. V modlitbě Otče náš dává nám Pán návod k jednání, abychom se vyrovnali se všemi pozemskými záležitostmi, když nám říká: *Jako v nebi, tak i na zemi*. Nikoliv země je normou pro nebe, ale nebe je normou pro zemi. Nezapomínejme, že nejdokonalejšími evropskými lidskými vzory jsou obrazy Ježíše a Marie. Kristus je pravý Bůh a pravý člověk a Maria je milostiplná (srov. Lk 1, 28), Pán je s ní, jak říká evangelium. Zapojit do hry ve všech pozemských úvahách také nebe je nezastupitelnou rolí pro Církev.

Církev je v jistém smyslu slova Božím okem na těle světa. Oko se nemá a nesmí dívat jen stále samo na sebe, spíše je tu proto, aby se dívalo za celé tělo. Proto se Církev nemůže trvale zabývat jen sama sebou, spíše se musí zabývat Bohem a světem.

1. Co vidí Církev jako Boží oko v těle světa? Vidí nejdříve pro lidi nebe nad zemí.

Člověk potřebuje nebe, výšku a horizont. Když přenecháme nebe »andělům a vrabcům«, jak navrhl před sto lety v Düsseldorfu Heinrich Heine, upadnou lidé i svět doslova mezi loupežníky. Neboť kde se člověk nemůže vertikálně překročit, protože nebe je odbouráno, tam sahá často

k drogám jako prostředku na vykročení ze sebe. Ale droga nakonec nevede k sebepřekročení, ale k sebezničení. Myslím, že je to více než tragické, že od doby, kdy Lenin prohlásil náboženství za opium lidstva, člověk sahá po drogách, po opiu.

Joachim kardinál Meisner

Odbourání nebe mělo mimoto za následek, že člověk se pokoušel ukojit svůj hlad po věčnosti pozemskými statky. Přitom doslova zhltnal zdroje světa, ale nenasytil se tím. Vyplenění světa má svůj základ v odbourání nebe a jeho bohatství. Ekologický problém je konec konců problém teologický. Neztrácejme nebe z očí a vraťme našim současníkům nebe a spolu s tím i výšku a horizont.

Ptám se: stala se naše společnost ustavičnou demontáží církve stabilnější? Musíme odpovědět: Právě naopak. V míře, jakou pomlouvá Církev, ztrácela skutečnou životní kvalitu v kulturní úrovni i v duchovní podstatě. Jinak tomu ani nemůže být. Kdo se už neumí modlit *Sláva Bohu na výsostech*, ten je neschopný udržet na zemi pokoj mezi lidmi. A co je na zemi svaté pro toho, pro koho není svatý ani Bůh na nebi? Bylo nám dáno

do ruky železné pravidlo: *Jako v nebi, tak i na zemi*.

2. Církev je Boží oko v těle světa a vidí v čase věčnost.

Člověk má vždy před sebou více budoucnosti než přítomnosti a minulosti dohromady. Když to vezmeme vážně, pak budeme moci říct: Člověk má vždy více před sebou než za sebou. A když to souhlasí, pak nehraje žádnou roli, je-li mi 28, 58 nebo 88. Protože mám vždy více před sebou než za sebou, mám větší budoucnost než přítomnost a minulost dohromady. A proto Pán říká: *Hleďte nejprve Boží království, totiž věčnost, a všechno ostatní vám bude vám přidáno* (srov. Mt 6,33). V současné době prožíváme, jak se věčná blaženost zužuje na časný blahobyt. Věčná touha člověka se stává časnou, stává se konečnou. Člověku pak přestává být velkým spásným Božím darem život věčný, ale nad vše cení časné a sociální blaho a zde stojí na prvním místě zdraví.

To je zřejmé při gratulacích. Když mi někdo gratuluje k narozeninám a přeje Boží požehnání, končí vždy závěrečnou antifonou: »Ale hlavně zdraví!« Jak to, že je hlavní věcí zdraví? Jistě, je to velké dobro. Ale jistě není tou hlavní věcí! Když se naše věčnost předestiluje na přítomnost a všechno se stane časným, znamená zdraví skutečně nejvyšší a poslední dobro a z toho pak vzejde kult zdraví, který se v naší společnosti ustavičně oslavuje. Celé zdravotnictví nabývá jakéhosi posvátného charakteru, charakteru církve. Zde je nejhlubší důvod, proč máme nadbytek lékařů a nedostatek kněží. Utopili jsme věčnost v čase.

Když nám ji někdo znovu daruje, pak se rozšiřuje náš pozemský život daleko za své

Pokračování na str. 14

hranice skrze svůj cíl v nekonečnu. Pak člověk ztrácí všechnu svou krátkodečnost a malichernost. Pak zanechává za sebou nedostatečnost v následování Krista a zaměří se na plnost v následování Krista. To dává našemu životu skutečně lidskou šíři, právě více budoucnosti než přítomnosti a minulosti dohromady.

V našich dnešních záležitostech se ukazuje: Vnější společenská podoba Evropy prodělala mnoho proměn. Ale Církev zůstává. Kolikrát se v minulosti měnily barvy vlajek. V Boží síle Církev nikdy nezaměnila Ducha svatého za ducha času. To je i v přítomné době důležité pro budoucnost. Slovo proroka Izaiáše k tomu říká: *Jestliže nebudete věřit, vůbec nebudete.* (Iz 7,9)

3. Církev je Boží oko v těle světa. Co vidí Církev pro svět? Církev vidí v člověku samého Boha.

Bez Boha není člověka. Právou člověka je Bůh. Myslím, že už jsme dosti dlouho mluvili o člověku: Začněme konečně mluvit také o Bohu. Protože člověk sám není lidský, - kdo by o tom chtěl po dvacátém století a Osvětlení vážně pochybovat - jen Bůh je lidský. Totiž Bůh-člověk ve svém Synu Ježíši Kristu.

Rakouský literát Franz Grillparzer řekl: »Humanita bez divinity rovná se bestialita.« To není třeba dnes vůbec komentovat.

Kdo mluví o Bohu, mluví vždy také o člověku. Bůh nám dal ve svém Synu obraz člověka. V zásadě má člověk vlastně jen tuto alternativu: Buď být bratrem v Kristu, nebo soudruhem v Antikristu! Víím, co tím říkám. Bůh a člověk působí božský zázrak rozmnožení chleba a udržení života. Zbožštělý člověk naopak působí démonický zázrak zmenšení chleba, a tedy zmenšení života. Místo u svatého přijímání přistane u kanibalismu.

To není žádná hrůzná vize budoucnosti. To je smrtelně vážná přítomnost. Potraty, tzv. »spotřební« embryologický výzkum a eutanázie jsou už v některých tzv. civilizovaných evropských společnostech uzákoněné skutečnosti.

Říkám ještě jednou: Nikoliv člověk je lidský, nýbrž jen Bůh je lidský. Svatý Ireneus z Lyonu proto napsal: »Boží slávou je živý člověk.« Živý je člověk tam, kde dává ve svém bytí prostor Kristu, Synu živého Boha. *Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali* (Jan 1,11), říká Janovo evangelium k příběhu Božího příchodu na svět.

Zajistit Kristu vstup a právo přebývat v našem bytí je příkazem této hodiny. Dejme Krista opět světu, aby se tak vrátil k civilizaci života.

4. Církev je Boží oko v těle světa. Co vidí Církev pro lidi? Církev vidí ve smrti život.

Naše životní zkušenost je obsažena v jedné písni: »Uprostřed života jsme obklopeni smrtí.« To je vlastně předkřesťanská zkušenost života a smr-

PROGRAM SVATOVÁCLAVSKÝCH SLAVNOSTÍ 28.-30. ZÁŘÍ 2001 V NEZAMYSLICÍCH

Mše svatě: v pátek v 10.00 hod. hodová mše sv. (P. Augustin Gazda OSB), v neděli v 10.00 hod. slavnostní mše sv. na oslavu 300 let posvěcení farního kostela sv. Václava (Mons. Mgr. Milan Kouba). V neděli ve 14.00 hod. koncert duchovní hudby, poté adorace se svátostným pozhěním.

ti. Od Kristovy smrti a zmrtvýchvstání by píseň měla znít: »Uprostřed smrti jsme obklopeni životem.« Velikonoční Kristův Kříž je jedinou možností, jak překvalifikovat smrt v život, nesmyslnost ve smysl, minus v plus, katastrofu na triumf. Kříž je minus změněné na plus skrze Boží zásah. To dává našemu životu suverenitu, klid a pokoj! My přece nepotřebujeme před koncem našeho života všeho dosáhnout a všechno ovládnout. Co zůstane v našem životě jen útržkem, to Bůh ve svém milosrdenství po naší smrti dokončí a přivede k naplnění.

Jako Církev v Evropě nesmíme shodit pod stůl hlásání eschatologie, posledních věcí. Od té doby, co nekážeme o pekle, vytvořili lidé peklo na zemi. Nebo je možno jinak pojmenovat koncentrační tábory a gu-

lagy? Říkáme: *Je mnoho toho, co křičí ze země k nebi!* Mám dojem, že ještě více toho křičí k pecku. Máme za úkol hlásat společnosti, která žije jen v zábově a rozkoši, že člověk za své bytí nese také odpovědnost. To se projevuje v tom, že každý člověk musí po smrti před Božím soudem skládat účty. Bůh se ve svém obraze v člověku shlíží tak vážně, že respektuje životní rozhodnutí člověka k negativnímu, tedy k pecku, nebo k pozitivnímu, tedy k nebi. Nikoliv Bůh odsuzuje člověka, nýbrž člověk odsuzuje sám sebe, když se odklání od Boha. Nakonec mu Bůh řekne: »Buď vůle tvá.« Tato definitivní závažnost, které se klene nad naším životem, nám dává žít pozitivněji a umožňuje nám i přes stinné stránky života žít v Boží lásce a radosti.

5. Mezinárodní kongres Renovabis ve Freisingu není soukromou událostí v životě Církev, nýbrž se obrací k našim evropským společnostem. Protože Církev je Boží oko v těle světa. Vidí nad zemí nebe, v člověku Boha, v čase věčnost, ve smrti život. To dává našemu životu smysluplnost, kterou potřebuje náš svět, aby se mohl nazývat lidskou společností.

Drahé sestry a bratři, náš úkol hlásat evangelium ještě nekončí. Svatý otec nezná námahy, když hovoří o nové evangelizaci. 5. mezinárodní kongres je podnětem, abychom tento impuls vzali vážně. Protože nikdo nemá takovou minulost jako my, a proto také nikdo nemá tak velkolepou budoucnost! Umožněme našim současníkům, aby v ní měli účast. Amen.

+ Joachim kardinál Meisner

Kdo se obrátí, musí zemřít

Muslimové, kteří v Afghánistánu přestoupí k jinému náboženství, musejí počítat s trestem smrti. Kdo přivede muslima ke změně náboženství, musí počítat se stejným trestem. Šíření neislámské literatury se trestá pětiletým vězením. Tyto tresty jsou namířeny především proti křesťanům a židům. Oznamovala to rozhlasová stanice Šariat vládnoucího islámského Talibanu. Podnět k tomu zaval Mullah Mohammed Omar, vůdce talibanu. Obvinil především křesťany a židy, že chtějí obrátit muslimy. »Nepřátelé muslimů se pokoušejí vyhladit islám na celém světě,« řekl. Jinak mohou příslušníci jiných vyznání praktikovat své náboženství.

Jestliže před pěti lety žilo v tomto 25milionovém národě asi 1000 křesťanů, je to dnes sotva několik domácností, o kterých se pramálo ví. V hlavním městě Kábulu je ještě jeden jediný rabin, ale několik hinduistických chrámů. Taliban, který ovládá 95 % území, uplatňuje extrémní formu islámské vlády. Ženy musejí být na veřejnosti zahaleny od hlavy až k patě, nesmějí dělat výdělečnou práci. Školní vyučování dívek starších 8 let je zrušeno. *skv 24/01*

Pokemon & Co propagují pohanství

Největší zpohanšování národa se v současnosti uskutečňuje skrze kreslené seriály jako Pokemon a Digimon. Tento názor zastává mnichovský pedagog profesor Helmut Zöpfl. Podle Zöpfla šíří tyto v Japonsku »lacině« nakoupené kreslené seriály »primitivní pověry«. Jejich obsah odporuje nejen křesťanství, ale každému humánnímu náboženství.

Za nanejvýš problematický pokládá pedagog a autor mnoha knih také kreslený seriál »Tom a Jerry«, ve kterém proti sobě »nesmyslně bojují kočka a myš«. Všechny takové filmy zprostředkují dětem toto poselství: »Je to veselé, udělat druhému něco zlého.« Jako ničivou pro dětskou duši označuje tento pedagog skutečnost, že v těchto kreslených seriálech se nedělá rozdíl mezi dobrem a zlem.

Zöpfl si dále stěžuje, že žáci neznají žádné básně, písně a modlitby. Místo toho znají bez problému postavy Pokemon. Zöpfl varuje před přehnanou konzumací televizní podívané. 80 % žáků základní školy sedí kolem tří hodin denně před obrazovkou. Přitom jim často scházejí »primární zkušenosti« s přírodou.

Zöpfl kritizuje vzdělávací politiku, která by chtěla již nejmenším dětem v prvních třídách i školkách umožnit přístup k počítačům a k internetu. V některých pořadech soukromých společností se objevují rouhání vůči Bohu, a zčásti i rasismus. O postižených se tu vtipkuje »dobře jim tak«.

Nestačí, budou-li křesťané nad tímto stavem naříkat, musí se zasazovat o to, aby byly uplatňovány hodnotné programy. Nezbytné jsou takové okamžiky, kdy se ukazují »cena života«.

Podle »pur-magazin«; sks 24/01

FSTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SVATÉ CECILIE UŠTÍ NAD ORLICÍ – 6. ROČNÍK

1. část – sobota 6. 10. 2001 v 13.30 hod. – děkanský kostel. Vystoupí šest vybraných varhaníků z ČR.

2. část – sobota 13. 10. 2001 v 13.30 hod. – děkanský kostel. Vystoupí sedm vybraných chrámových sborů z ČR. V 16.30 hod. bude společně zpívána mše svatá – votivní o eucharistii, koncelebruje Mons. Josef Kajnek, světící biskup královéhradecký.

Liturgická čtení

Neděle 23. 9. – 25. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 8,4-7

Ž 113(112),1-2.4-6.7-8

Odp.: srov. 1a+7b (*Chvalte Hospodina, který povyšuje chudého.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Tim 2,1-8

Ev.: Lk 16,1-13

Pondělí 24. 9. – ferie

1. čt.: Ezd 1,1-6

Ž 126(125),1-2ab.2cd.3.4-5.6

Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)

Ev.: Lk 8,16-18

Úterý 25. 9. – ferie

1. čt.: Ezd 6,7-8.12b.14-20

Ž 122(121),1-2.3-4a.4b-5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 8,19-21

Středa 26. 9. – nez. pam. sv. Kosmy a Damiána

1. čt.: Ezd 9,5-9

Tob 13,2.3-4a.4bcd.5.8

Odp.: 2a (*Požehnaný Bůh věčně živý.*)

Ev.: Lk 9,1-6

Čtvrtek 27. 9. – památka sv. Vincence z Paula

1. čt.: Ag 1,1-8

Ž 149,1-2.3-4.5-6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 9,7-9

Pátek 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9-21

1 Kron 29,11abc.11d-12a.12bcd

Odp.: 12b (*Ty, Hospodine, vládneš nade vším.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3-6; 2,21b-24

Ev.: Mt 16,24-27

Sobota 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9-10.13-14

nebo Zj 12,7-12a

Ž 138(137),1-2a.2bc+3.4-5

Odp.: 1c (*Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.*)

Ev.: Jan 1,47-51

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	812	826	841	857	1722	1527	1533
Žalm	783	783	783	783	783	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	827	842	857	1723	1527	1533
Antifony	813	828	843	858	874	1528	1534
Žalmy	813	828	843	858	874	813	813
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	1724	1528	1534
Antifona k Zach. kantiku	717	831	847	861	1524	1529	1535
Prosby	817	831	847	861	1724	1529	1535
Záv. modlitba	717	832	847	1523	1524	1529	1535

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	1264	792
Antifony	818	833	848	863	879	1529	1535
Žalmy	818	833	849	863	879	1265	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	1530	1536
Záv. modlitba	717	835	851	865	882	1529	1535

Nešpory:

	SO							
Hymnus	807	821	837	852	867	1525	1531	915
Antifony	808	822	838	853	868	1703	1531	916
Žalmy	808	823	838	853	868	1703	1715	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	1526	1531	918
Ant. ke kant. P. M.	716	717	840	856	871	1526	1532	718
Prosby	811	826	841	856	872	1526	1532	918
Záv. modlitba	717	717	841	857	1523	1529	1529	718
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1242	1238

NOVINKY Matice cyrilometodějské s. r. o.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

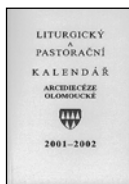
Matice cyrilometodějská s. r. o.

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

e-mail: knihy@maticecm.cz

LITURGICKÝ A PASTORAČNÍ KALENDAŘ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ 2001-2002

Tento liturgický kalendář je určen pro olomouckou arcidiecézi. Vedle liturgických pokynů v něm najdeme i řadu pastoračních připomínek. Jsou zde uvedeny společné akce, které je třeba vzít v úvahu při tvorbě farních plánů. Pro připomínku v modlitbě jsou na každý den uvedena jména kněží, kteří zemřeli v posledních 30 letech. Vydalo Arcibiskupství olomoucké v nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., 110x170 mm, 168 stran, 45 Kč

republiky, válečná léta, profesorskou dráhu, volbu opatem, léta strávená v komunistických žalářích, práci lesního dělníka a topiče, tajné opatské působení, ale i pád komunismu a návrat řádové komunity do kláštera. Životní cesta želivského opata zrcadlí dramatické události, kterými prošla česká společnost během celého uplynulého století. Ve svých vzpomínkách zachycuje Tajovský i řadu významných osobností, s nimiž se v životě setkal. Kniha obsahuje fotografickou přílohu a jmenný rejstřík.

Torst, pevné desky, přebal, 118x196 mm, 612 stran, 449 Kč

Karel Komárek:

P. MGR. JOSEF OLEJNÍK - KNĚZ A SKLADATEL LITURGICKÉ HUDBY

Obsažná monografie, v níž jsou do emotivně vylíčeného životopisu docenta Olejníka organicky vsazena pojednání o jeho tvorbě. Publikace obsahuje také řadu ukázek z jeho skladatelského díla. Kromě zasvěcených rozborů a posudků skladeb je uvedeno množství praktických pokynů, jak jednotlivá díla provádět.

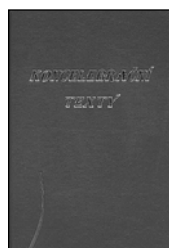

Nakladatelství Burget, brož., přebal, A5,
104 stran + 16 stran černobílých fotografií, 96 Kč

KONCELEBRAČNÍ TEXTY (NÁPĚVY)

Nápěvy první, druhé a třetí eucharistické modlitby podle P. Mgr. Josefa Olejníka. Připojeny jsou také texty pro mše spojené s určitými obřady. Vychází s církevním schválením.

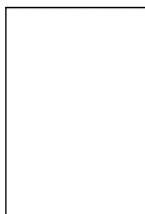
Koř. vaz., A4, 2 záložky, 36 stran, 80 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Bohumil Vít Tajovský: ČLOVĚK MUSÍ HOŘETI

Rozhovor Aleše Palána a Jana Paulase s opatem želivského kláštera Bohumilem Vitem Tajovským (1912-1999). Mapuje celý jeho život: dětství na Havlíčkovobrodsku, seminární studia, vstup k premonstrátům, život v želivském klášteře za první

Pierre Lefèvre:

PŘÍBĚHY PSANÉ ŽIVOTEM

Pomocí krátkých skutečných i literárních příběhů autor v první části knihy přibližuje základní lidské ctnosti a ve druhé části ukazuje, z čeho vychází život a chování křesťana. Kniha je určena mladým lidem od 12 let.

Portál, brož., 120x162 mm, 152 stran, 99 Kč

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
P.O. No. 779 00 OLOMOUC 9

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.